

lenkiškai. "Dla czego się nie uczysz po polsku" (kodėl nesimoksi lenkiškai), kiekvienam klebonas atsakydavo. Ir dabar ne kartą lenkai stebisi, išgirde kunigą kalbant su lietuviais lietuviškai. Pirminio to, girdi, nebuvo. Kas per laikas, virto, sako su pasididžiavimu, kad ir kunigai tarp savęs kalbasi lietuviškai, o net ir zakristijose!...

Kunigas Vencius per daug sėbraudavo su dvarininkais, taigi ir pasidavė jų įtekmei. Kad lietuviai ant jo nerugotų, perskaitydavo jiems kelis kartus per metus lietuviškai evangeliją. Tokia, mat, buvo anų laikų dvasia: lietuviai tyje. Ir nestebėtina, kad jie grieždavosi lenkiškosios kalbos, ir tokiu būdu didesnė pusė jų sulenkėjo. Dauguma šiandien sako: "Mano diedukai ir tėvai kalbėdavo lietuviškai, o aš jau nemoku". Dabar jau kitoki laikai. Kurie ligioli neįstautejo, jau savo vardo nesigėdi, savo kalbą myli ir ją brangina. Lietuviai ir pas mus jau pradeda susiprasti, brūdėti ir daugiau reikalauja savo teisių.

Šįmet pradėjome bažnyčioje ir poterių skaityti lietuviškai, atsižurdami į jų dvasišką naudą. Kalėdąnt man ne kartą taip atsitiko: klausiu poterių lietuviškai, — nemoka. Gal moki lenkiškai? — Ne, atsako, aš ne lenkas, aš noriu lietuviškai moksytis. — Tai kodėl gerai neįsimoksi? klausiu. — O iško aš, "jagomastie", išmoksiu, atsako, kad aš nemokytas, o bažnyčioje lietuviškai poterių neskaityt.

Ant to, žinoma, tikt turėdavau nutilti, ir kiek galint tą jų teisingą reikalavimą stengiausi išpildyti. Toks tai mūsų lietuvių padėjimas.

Kun. M. Brunza. Ketvirtą Velykų dieną pas mus ėmė snigti ir tokios buvo pusnys, kokios ir žiemą retai būdavo. Vėtra išlaužė daug medžių, nuo stogo nukėlė ne vieną kraiga. Sniego prisnigo daugiau kaip per pėdą (septintą dalį sieksnio). Žmonės ėmė važiuoti rogenimis. Salčio vienok didelio nebuvo — šalo nuo 2 iki 3 laipsnių. Balandžio 17 dieną pradėjo saulėtai kaitint, sniegas tirpsta, tačiau negreitai nuleis. Žmonės nusimūng, nesulaukiami pavasario, nes gyvuliams pašaro trūksta...

Bijunas.

("Saltinis").

IS VYSTYCIO, VILKAVICKO APSKR.

Balandžio 16 dieną Seimų vyskupijos Administratoriaus aplinkašų įsakytu Vystycio bažnyčioje įvyko sanvaitė pamaldos laikyti lenkiškai, o tris sanvaites paeiliui — lietuviškai.

Lenkų yra visai mažai — dalis miestelėnų ir šiaip kiek parapijonių.

("Saltinis").

IS KALVARIJOS KALĖJIMO. Balandžio 22 d. Kislinkis išmiervavo visus Sviesčius ir pranešė, kad jų tyrinėjimas pabaigtas ir popierios perduotos gubernatoriui. Manoma, kad visi bus išstremti iš Lenkų karalystės, kadangi teisman atiduot negali, nes kalbės nesuranda. Tekšys.

("L. U.").

IS SIMONIO, VILKMERGĖS APSKR.

Pas mus atsirado agentas, kuris sukasi po sodžius ir miestelius ir prikalbinėja žmones važiuoti Ameriką. Bet pasirodė, kad tai apgavikas. Nuveža žmones į Liepą ir ten laiko, kol jie išleis visus pinigų. Neseniai prikalbino apie 20 žmonių. Dabar jie praneša, kad jau visas mėnuo kaip negal sulaukti garlaivio ir pinigų jau netur. Reikėtų žmonėms apsižiūrėti ir nesiduoti apgadinėti.

Ilganais.

("L. U.").

IS SANČŲ.

Kovo 30 d. teko man būti Sančose ant Lietuvių vakaro, "Saulės" mokyklos salėje. Buvo lošama "Dėdė atvažavo" ir "Žilė galvon, velnias uodegon".

Aktoriai, daugiausia darbininkai, savo roles atliko šaziniškai ir gerai. Bet nebuvo gero režisierio. Vos tik atsidengė scena, kaip galima buvo patenkti, kad kiekvienas koksas paliktas buvo savaime.

Publika, kiek patenėjau, tai mūsų žmonės — darbininkai ir jų šeimos. Reikėtų papasakyti, kad per lošimą riešutų ne krūmstų, neru-

kytų, ir limonado kamščiais nesaudytų...

Patardis Sančų artistams mitytojams ar negeriam, rasi, butų, visiškos tiems artistams-mitytojams prisirašius prie "Dainos" kuopelės ir ten savo talentus tobulinti.

Kazys Nabagėlis.

("L. U.").

IS BIRŽŲ.

Is mūsų apietinės šį pavasarį rengiasi daugybė jaunomenės Amerikon, biednesnieji Kurliandij. Ukinkinkai dejuoja. Musų miestelėnai gyvena dar taip, kaip jų "tėvai gyvena". Daugumas bet jau nori skirstytis į vienasėdijas, tik kiti trūkdo. Turtingesnieji, norėdami išnaudoti biednesnius, kalba jiems, kad paskui jie (biednesnieji) negalės prisipirkti žemės, o biednesnieji vėl dar bijo nustoti ganyklų. Tokiu būdu ir stovi viskas ant vietos.

"Gaisro Draugija" darbuojasi gerai: turi gerus įrankius ir atsitikus gaisrui daug naudos padaro. Valdžia gi pasirūpino įstatyti keleto pumpų, išplumputi nepereinau takai. Be to vasaromis rengia teatrą, ir turi gerą chorą, kuris puikiai padainuoja visokią dainą. Daugusia visuomenės naudai darbuojasi reformaty kunigija ir Dr. Chodakauskas.

Ant galo reikia pasakyti, jog voikičiai ir latviai turi labai didelę įtaką ant mūsų lietuvių: mes perisimame ne tik jų papročius, bet ir kalbą. Lietuviai kalvinau daugiau tautiškai susipratę. Katalikai gi dažnai stengiasi naudotis latvių kalba. — Mokėti kitas kalbas — ne bloga, bet reikia neužmiršti ir savosios. Katalikas.

("L. U.").

IS RYGOS.

Čia yra 5 lietuviškos mokyklos, vietinių lietuvių draugijų užlaikomos. Prie šių draugijų priguli daugiausia darbininkai. Jų vaikai lanko mokyklas, jie jomis ir rūpinasi. Prie kiekvienos mokyklos yra tėvų komitetai, į kurių renkama iš 60 žmonių vieną. Šie komitetai ir rūpinasi mokyklos kaip medeikiu aprūpinimu, taip ir mokslo dalykų ėjimu. Tėvai valdiškų kvotinių nerūkalavja, jiems rūpi vaikų išlavimas, auklėjimas, kad jis nebūtų "spangas".

Prie mokyklų esti vakariniai kursai staiguosims. Kur tik atsiranda 20 norinčiųjų, ten toki kursai įsteigiami. Už mokslą mokama 4 rub. metams. Daromi ir vieši skaitymai. Mokestis už kartą 5 kap.

Matome, kad lietuviai Rygoje nuo brolių latvių daug-daug pramoko. Jų mokyklos ir musų — tai daug kuo skiriasi. Reikėtų ir musų savo brolių pėdomis sekti.

(Mokykla).

UŽBAIKALIO ŠRYTIS.

Čia yra gana daug lietuvių kareivių, bet kad skaityti laikraštis ar knygas tai labai mažai. Bet visgi lietuviai daugiau griebiasi skaitymo negu kitų tautų kareiviai. Tik vyriausybė (oficialai), nesuprądami lietuviškai ir nežinodami kokias knygas ir laikraštus mes skaitome, visokiais būdais persekioja. Bet visgi mes (saperai) pereitais metais gaudavome "L. U.-ką" ir "Salt.", o šįmet gauname "Liet. U.-ką", "V. Žinias" ir "Ežį". Susitvėrėme kaip ir draugijėle ir parsitraukėme visokių knygų už 24 rub. Už visą tai daugiausia turime dėkavoti mūsų draugui J. E. už paraginimą ir trūsą. Turime ir tokių lietuvių draugų, kurie tyčiojasi iš mūsų, bet tuščia jų...

Kareivis.

("L. U.").

LIETUVOS MOKYKLA PAOJUJE!

Visoj Rusijoje, dėlei to ir Lietuvoje, manoma įvesti visuotinąją mokyklą. Tam tikslui Kauno gub. mokytojams liepta nurodyti vietas (sostavit skolniju siet), kuriose turės būti įkurtos mokyklos visuotinio mokyklo reikalams. Taigi už keliolikos metų gal susilauksime daugybės mokyklų. Norėčiau įspėti, kuo tos valdiškos mokyklos Lietuvoje: ar šviesos, ar rusifikacijos įstaigomis? Tokiam spėjimui tuo tarpu galu suteikti šiek-tiek medžiagos.

Stai ji:

1) Į naujas valdiškos steigiamas mokyklas pastatymo laiku skiriami mokytojai kiek žinau, rusai, tik retkarčiais lietuviai.

2) Lietuviška kalba Kauno

gub. mokyklų varoma laukan; jei ji šiandien kai-kuriose mokyklose šiaip-taip laikosi, tai labai galimas daktas, kad netolimo ateityje ji iš jų taps išguita. Kauno gubernijoje mokytojai kartais gauna nuo vyriausybės barti, jei anoji atranda, kad lietuviškai mokoma "per daug", norint tas "per daug" niekuomet nesiekia išdirbti lietuviškai kalbai programos. Toji lietuviškos kalbos programa kaip kuriems mokyklų viršininkams tikras vargas. Užsipaunk ant kokio-nors lietuvių mokytojo už lietuviškos kalbos "nuolų" mokymą, tas ir kišasi ponui viršininkui programą. Ak ta programa! Ir štai viršininkai rengiasi tai prakeikta lietuviškos kalbos programai daryti galą. Girdi, ši lietuviškos kalbos programa negerai, perplati; "jā mes, girdi, panaikinsime, o į jos vietą išdirbsime kitą".

3) Lietuviai mokytojai vos apkenčiami; kaip kurie, negalėdami iš-turėti, patys jau rengiasi bėgti. Prigulėti prie draugijų jiems draudžiama, jų kiekvienas žingsnis darbojamas, kiekvienas žodis gaudomas... o visuomenė laukia nuo jų darbų ir pyksta jų darbų nemydama.

4) Senoji nutautinimo mokyklų sistema vėl grūste grūdama į mokyklas.

Gal pakaks šių nurodymų, kad numanyti, kur-link valdiška stumia mūsų mokyklą ir kokią ateitį jai teikia.

Jei mūsų visuomenė ir toliau taip šaltai žiūrės į savo mokyklas, tai mūsų mokyklos gali virsti vėl tokomis, kokiomis jos buvo prieš 1905 metus.

Zinokite, Lietuvos mokykla paaujuje! Matas.

(Mokykla).

NEDORI MOKYTOJAI.

Gatname žinias, kad, iš nedidelio lietuvių mokytojų skaičiaus Kauno gubernijoje, atsirado keletas jų tam šventam mokytojavimo darbui netinkančių. Lietuvių mokytojų nepreteliams to tik ir reikia. Jie su pasityčiojimu gali pir-tu rodydami, tarti dabar: Stai jusų pagedamjame lietuviai mokytojai! Sisi — girtuoklis, anasai — paleistvis, trečiasis — tinginis ir tt. Ko jus taip blakstėte, reikalavote savųjų, ne vienas užtai ir nukentėjote, o dabar... matote, kokais tas jusų "savais"... Ištikro kartu, liudnia girdėti, kad lietuvius, naujas, idealizuotas žmogus taip žemai Lietuvos visuomenės akys nepuola! Reikėtų mums mokytojams rūpintis, kad neįeity į musų tarpą toki nedori mokytojai. Bet, kol mokytojus skirs savistoviai pati musų biurokratija be valstiečių ir draugų mokytojų balsu, ne daug ką čia galime mes padaryti. Dabartinams paskyrikams negali perdaug rūpėti mokytojų lietuvių padarumas, ji negali rūpintis palaikymu garbės tų lietuvių mokytojų, kurie laisvės dienosie griauite išsigriovė ir rusų užimtas ir apgyventas pozicijas. Musų biurokratija nesoti, rodosi, kad silpnumo valandoje įleido Kauno gub. apie 100 lietuvių mokytojų. Iš to 100 galėjo atsirasti keletas ir nedorelių. Beto ir neapsieisi. Liudna, tai liudna... Bet tol mes ne-turėsime geros mokyklos, gerų jos vedėjų-mokytojų, kol nebus pri-leisti prie valdymo mokyklos valstiečiai, mokytojai, žodžiu, plati visuomenė, kol skirstymas, ar kil-niojimas mokytojų vietosna pri-klausys vien nuo valdiškos. 34 Rusijos gub., kur esama vietinių sa-vyvaldų (zemstvy), o taip-pat ir Kurse, kandidatus į mokytojus nurodo savivaldos įstaigos ir tik mokyklų valdžia juos tvirtina. Čia jau mokytojus arčiausiai laudies, jai privalo įtikti, jos naudai darbuotis; kuomet pas mus gana įtik-ti viršininkams, einant tankiai įtik-tais valstiečių reikalais.

Tokia mokyklų tvarka, kuri plati-na ir prilaiko pas mokytojus pa-taikavimo ir demoralizacijos dvasi-ą, turi buti pašalinta. Turime stengtis, kad patys valstiečiai nu-rodytų kandidatus į laudies moky-tojus, o valdžia juos tik tvirtintų. Valstiečiai privalo atminti, kad mo-kytojas tai ne valstijos, bet val-sčiaus tarnaujantis. Užtat va ly-giai su visais valstiečiais "ponais" privalo būti renkamas.

Tuomet lengva bus girtuokliai, tinginiai, valdiškos pataikaujai pra-šalinti, o tinkantis sau kandidatus pasikviesti. Tuomet tokių nenau-dėlių ir bute nebus, nes jiems ne-bus vietos mokykloje!

(Mokykla).

IS AMERIKOS.

NENORI DUOTI LYGAUS ATLYGINIMO.

New York. Čianykštė miesto roda užgry, kad algos moterų viešų mokyklų mokytojų būtų su-lygintos su algoms vyriškių moky-tojų. Užgyrimą tą vienok atmetė miesto majoras McClelan.

UŽMUSĖ 3 DARBININKUS.

Calumet, Mich. Kasyklose Red Jacket, nupulsius nuo virsaus žė-mės likosi užmušti 3 darbininkai.

UŽMUSĖ PACIĄ IR VAIKUS.

Baylesville, Ill. Netoli nuo čia gyvenantis farmeris Heary Wil-liamson nušovė savo miegančią pa-čią ir dveją vaikus. Atlikęs su savo šeimyna ir pats nusizūdė.

ANGLINIS TRUSTAS.

Baltimore, Md. Susitvėrė nau-jas anglinis trustas, prie kurio pristoj penkios anglinės kompani-jos rytinėse valstijose: Piedmouth Coal Co., Somerset Coal Co., Clarksburg Fuel Co., Pittsburg and Fairmont Fuel Co. Naujo trusto kapitalas siekia 37 milijonus doliarų.

PACEDUMAS NE VISADA GERUS VAISIUS ISDUODA.

Pittsburg, Pa. Nenorėdami mo-kėti 5c. už perėjimą tiltu, penki darbininkai ateiviai bandė valtyj perplaukti Monongahela upę ties McKeesport. Ant upės vidurio vie-nok valtis apvirto ir visi tie penki darbininkai prigirė.

ORLAIVIAI TIK TURTIN-GIEMS.

New York. Sugrįžo Amerikon broliai Wrightai, išradėjai orlaivio be balionų galinčio lėkti prieš vė-ją ir mano pargenti tokių orlaivių dirbtuvę. Bėf iš tokių orlaivių ga-lės naudotis tik turtingi: pigiaus-ias orlaivys atsieis 7500 dol., bet kainos greitųjų bus 25000 dol.

PLĖŠIKAI ISPLĖSĖ GELŽKE-LIO-TRAUKINĮ.

Spokane, Wash. Netoli Morse plėšikai sustabdė Great Northern gelžkelio traukinį, nukabino loko-motyvą ir ją paleido į kitus vago-nus, kurių daug sudaužė. Paskui išplėšė krasos vagoną, iš jo paėmė \$20000. Gelžkelio kompanija paskyrė dovaną 10000 dol. tam, kas padės sugauti užpuolikus.

UŽMUSYSTA.

St. Paul, Minn. Locnose na-muose likosi čia užmuštas turtin-gas murininkas Louis Arbogast. Kuną jo-tado degančioj lovoj, ku-ri buvo kerosino aplieta.

TORNADO.

Hatchinson, Kans. Great Bend apskrityj užkilo tornado, kuris la-bai daug nuostolių pridrob. Hatchinsons kelios ypatos tapo užmuštos, o 15 likosi sunkiai su-žeistų. Mieste Concordia užmūsta 3 ypatos. Kansas City priemies-čiuose sužeista 25 ypatos.

23 YPATOS PRIGIRĖ.

Pittsburg, Pa. Ant upės Ohio, netoli Schoenville, apvirto gazoli-ninė valtis. Valtij buvo 30 ypa-tų; iš jų tik 7 išsigelbėjo, kiti, matyt, prigirė.

TIK UKESAI GALI SALIUNUS LAIKYTI.

Ohio valstijoj teisdarų butas užgry naujas teises, sulyg butų valstijoj tik Amerikos ukėsai gali saliunus laikyti. Naujos teisės turi įeiti gyvenimui nuo balandžio atei-nančių metų. Neturinti ukėsystės popierų saljaukai turės arba po-pieras išsigirbt, arba uždaryti sa-liunus; tokių nekukų valstijoj yra daug saliunų.

NUOSTOLIAI GIRIŲ GAISRŲ PADARYTI.

Sulyg atskaitos žemdirbystės mi-nisterijos, Jungtinės Valstijos gi-rių gaisrai, nors čia gijos godžių kapitalistų be mielaširdystės nai-knamos, kas metai pridriba nuosto-lių vidutiniskai ant \$26000000. Nuostoliai girių gaisrų padaryti penkiuose paskutiniuose metuose pasiekė milžinišką sumą \$1346002-059.

GAISRAI.

Portsmouth, Va. Sudėgė čia krautuvės Scahoard Air Line gelž-kelio. Degant triobai atsitiko ex-pliozija, kurios keturios ypatos sun-kiui tapo sužeistos. Nuostoliai gaisro padarytus skaito ant 15000 dol.

Des Moines, Ia. Sudėgė čia McCone trioba ir kelios kaimyniš-kos. Nuostoliai gaisro padarytus skaito ant 200000 dol.

Pittsburg, Pa. Čia išdegė Beaver Hundle Co. dirbtuvės. Nuostoliai gaisro padarytus ap-skaito ant 150000 dol.

New York. Sudėgė čia namai pn. 433-437 Seventh ave. Nuostoliai gaisro padarytus skaito ant 250000 dol.

Madison, Wis. Sudėgė čia Fin-derfo lentų plovykla. Nuostoliai gaisro padarytus apskaito ant 150-000 dol.

NELAIMES ANT GELŽKE-LIU.

Kansas City, Mo. Netoli Ran-dolph, bėgantis iš Chicago Wabash gelžkelio traukinys nupulė nuo augšto kelio pylimo į revą. Prie to daug žmonių tapo sunkiai ap-kultų. Mat užgimę nuo smarkių lytų tvanai išardė per revą pa-dirbtą tiltą.

Devison, Ten. Netoli Bonita išsiko iš vėžių pasazierinis Mis-souri, Kansas & Texas gelžkelio traukinys. Prie to trys ypatos ta-po užmuštos, o 22 ypatos sunkiai sužeistos.

EXPLOZIJOS.

Key West, Fla. Netoli Cadjass Key, ant vieno laivo eksplozavo 700 svarų dinamito. Eksplozijos 3 vyriškiai tapo į šmotos sudras-kyti, o 12 likosi sunkiai sužeisti.

Albany, N. Y. Akmenų skal-dykoje netoli South Belleham at-sitiko per greitai pritaisto šuio eksplozija, kurios 20 darbininkų li-mosi užmušti; daugumas užmuštų yra italijonai.

IS DARBO LAUKO.

Chicago, Ill. Anglių išvazio-tojams pakėlė algas ant 25c. už dienos darbą. Jie reikalavo 50c., bet pasiganėdino puse to.

Milwaukee, Wis. Streikuojanti budavonij darbininkai čianykštį alaus leidyklų susitaikė su darba-vaus. Darbininkai pasiganėdino puse reikalavimo algų pakėlimo.

Milwaukee, Wis. Sustreikavo budavonij ir kiti darbininkai čia-nykštį alaus leidyklų.

Milwaukee, Wis. Sustreika-vo 200 triobų-statymo organizaci-jos darbininkų dirbančių alaus lei-dyklose. Darbininkai reikalauja didesnių algų.

Denver, Col. Dalis čianykš-čių kontraktorių prasalino nuo darbo 200 darbininkų dirbančių prie triobų statymo.

Pereitą sanvaitę Amerikoj bu-vo išvis 224 nusibankrutinimai, arba ant 10 daugiau negu užpe-reitą.

Honolulu, Hava. Sustreika-vo čia 5000 japoniečių plantacijų darbininkų. Jie reikalauja \$22.50 mėnesij, vietoj 18 dol., kaip da-bar jiems mokama. Portugaliečiai pliantacijų darbininkai jau nu se-niai gauna dabar japoniečių reika-lujamas algas.

vieni lietuviai mažiau doros paisy- negu Europoj: čia il lenkai augš-ta dora girtiesi negali; nesigiria tuom nē pats amerikoni, kurių dora irgi skiriasi nuo europinės. Čia mat jau kitokis kraštas, ir tarp kunigų doros ne daug, tai jie nē žmonių doriškai pakelti negali.

Ne stoka lietuviškų kunigų lie-tuvius Amerikoj doriškai puldo, bet toki kunigai kaip juodistis, Mašiotas; o tokių čia yra daugiau negu reikia. Tie žmonių doros nepakels, nes jiems pirma reikia patiems savę pakelti. Žmonės pas kunigus įiesko ne žodžių jų bet gero paveiklo, o daugumas mu-sų kunigų, užsiėmę doliarų gau-dymu, kaip apie savo, taip ir savo parapijonių dorą rūpintis neturi nė noro, nė laiko.

Teisybė, lietuviai protiškaai pri- valo kilti, privalo mokytiesi, bet kurie vien gėdą lietuviams daro: jei jie ką gero, ar nekalto daro, tai uždėdus pasisako lenkais esą; lenkai pats sau per mažai turi, tai bet jeigu padaro ką blogo, paveiks-lan, jeigu patenka policijon, arba po teismus tasoši, tai užsirašo lietu- viams. Lietuviai turėtų neduoti tiems išgamoms savo vardu dng- tiesi, turėtų protestuoti prie tokį lenkbernių pasielgim.

Vitautas.

IS SPRINGFIELD, ILL.

Sitas miestas yra tai Illinois val- stijos sostapis, gyventojų turi 90000. Lietuvių yra pusėtinai burelis. Yra 3 bažnytinės draugijos, viena tautiška; yra Susivienijimo ir So-cijalistų kuopos. Šių metų kovo mėnesij susitvėrė antra tautiška draugija vardu Lietuvių Ukėsų. Skaicius sanarių kuopas L. S. arti 50 sanarių; matyt bus gera pa-siel-pinė draugija. Yra ir Ukėsų Kliu-bas. Gerai daro lietuviai, kad jungiasi vienybėn.

8 d. gegužio 79 kuopa S. L. A. parengė balių. Lietuvių susirinko vidutiniskai. Tarpais buvo dai-nos ir skrajantji krasa. Pelnai skiriamas šūntimui delegato sei-man S. L. A.

2 d. gegužio buvo vestuvės Miko Velsio. Svečiai besilinksminant, pradėjo mušti ir sumušė bauriai Juozą Jureviciuką. Reikia paminti ir apie lietuviš- ką parapiją, kuri susitvėrė kovo 15 d. 1903 m. Pereituose metuose pa-sistatėne bažnytylė. Pamaldos jo-je laikomos nuo spalio mėnesio peritų metų. Atvyko čia 1907 m. kunigas Jonas Malinauckas, bet nuo pat pradžių su parapijonais ne-sutinika. Veržiasi į kasierius ir prezidentus, bet kad parapijonai ant to nesutikdavo, tai pradėjo pykti ir niekinti visokiais būdais lietuvius. Perejo per žmones, su-rinko kelis šimtus doliarų ir iš svetimtačių turtingesnieje davė net po šimtą, nes kunigas sakė, kad jau pradėda statyti bažnyčią. Pir-miausia įstaitė klebonijoj, kas tik jam patiko. Paskui apie kleboni-ją visokių grabių prikašė ir už viską brangiai parokavo. Ap-si-dirbęs, atsiuntė bilas, kad tiek ir tiek išmokėjo. Bet parapija atme-tė jo bilas. Parapija paskyrė ko-mitetą susidedantį iš 12 vyrų, ku-riam paliepta nueiti pas kunigą ir paklausti dėlko vienas, be parapijos žinios, darė tokias išlaidas? Ko-mitetas susirinko sausio 27 1908 m. 7:30 vakare ir nuėjo į klebo-niją. Kunigas Malinauckas pa-klausė, ko atėjo? Dasizinojas, ko komitetas nori, pradėjo reikaut, mētyti knygas, komiteto narius iš-vadino girtais. Gana, kad su ku-nigu negalima buvo žmoniškai kal-bėti.

Dabar jis per pamokslus pei-ka ir gaudina parapijonus. Tie vėl siundžia augštesnei valdžiai prašymą duoti geresnį kunigą, po prašymu pasirašė 340 parapijonių, taigi beveik didesnė pusė, jog da-bartinio prabaščiaus nenori.

Parapijonas.

IS VALPARAISO, IND.

Kudirkos Muzikaliskos draugijos vakaras, pažyvasis 40-meinims su-kaktuvėms lietuvių keliavimo į Ameriką.

K. M. D. užimė visai neseniai: tikrai trys mėnesiai atgal. Tiklas jos yra: lavintis, kiek galima, mu-dėli stiklai nariai minėtos draugijos stengiasi kas šėdadinis po pusantros arba dvi valandų pa-švesti mokiniūms muzikos daina-vimo po vadovystę gabesnio drau-go.

Nors trumpas laikas prabėgo nuo įsikurimo šitos draugijos, vie-nok jau geroką šuolį padarė ji pir-vitauto draugiją. Nors ji nieko

IS ST. CHARLES, ILL. Yra čia lietuvių burelis ir jie nežemiausiai stovi, turi D. L. K. Vitauto draugiją. Nors ji nieko

REIKALUOSE LIETUVISKOS SVETAINES CHICAGO. Pastatymu lietuviškos svetainės turėtų pirmiausiai rūpintis jau-nomenės draugai ir jai pritarianti, nes svetainė jaunomenei labiausiai reikalinga, todėl ji privalo la-biausiai darbuotis (mums rodosi, kad svetainė tai ne vienos jaunuo-menės reikalas. Rd.). Reikėtų pa-daryti viešą susirinkimą ir viso-kiais būdais stumti tą reikalą. Jeigu scenos mlytojai nesisdarbuos, nesirūpys svetainės reikalais tai jos Chicago nebus, nes daugumui mu-sų draugijų, apart tikėjimo, tautai naudingi reikalai mažai rūpi. To-dėl scenos mlytojai turėtų tą rei-kalą paimti į savo rankas, kviesti sveigas, tartiesi su draugijoms, rinkti pinigų, rengt vakarus, ne-duot tam sumanymui užmigti.

H. Mockus.

IS ST. CHARLES, ILL. Yra čia lietuvių burelis ir jie nežemiausiai stovi, turi D. L. K. Vitauto draugiją. Nors ji nieko

REIKALUOSE LIETUVISKOS SVETAINES CHICAGO. Pastatymu lietuviškos svetainės turėtų pirmiausiai rūpintis jau-nomenės draugai ir jai pritarianti, nes svetainė jaunomenei labia

ta, kada tuodu žodžių vartojama net išsikišimui vienas kito. Ne-reikia toli jiesiot, galima rast net tuluose laikraščiuose (o tie tikrai pirmieji keli, sakosi, einą) tuos pačius žodžius pavaldę pa-giežos pavartotus.

Kad bent truputį išvengtų tu nesubrendusių galvojimų ir išsi-reiškimų, mes turime patis savęs paklausti: ką tuodu žodžiai reiškia? Vieną iš lietuviško socializmo stul-pų teko išgirsti su pašaipu taip išsitarant: "Kad lietuviai pradė-tų nesiot vyžas, tai būtų tautiečiai!"

Ant kiek to stulpo dvasios pa-jiegos yra išsivystę, kiekvienas ga-lės apskaitoti pagal jo išsireiškimą. Girdėjusieji tuos žodžius gana links-mai nusijuokė, nes jiems, kaip ir kalbėtojai matyt tautos gyvenimas nežinomas, o "susipratusiai" sal-dus juokai veržėsi ir su jais juo-kėsi ir tamsūs žmoneliai. Kogi tie tamsūs žmoneliai juokėsi? Jie juokėsi patys iš savęs. Juokėsi iš pėno, kūrį palaiko jausmus ir sie-lia. Kas yra tie, kurie savę vadin-dami socialistais, pašaiso žodžius meta ant kito, gal daugiau išgilinusių ir tą dalyką, arba labiau pamylėjusių tautišką, o gal ir so-cijalistišką idėją? Yra tai žmo-nės perimti fanatizmo ir reikalau-janti mokslo ir elementariš-ko apsvietos. Ar budas valdymo krasto, budas padalinimo darbo įrankių, budas pagerinimo materialistinio gyvenimo didelio skaitliaus žmonių, turi ką nors bendro su kultūrišku išsivystimu kokios nors būpuolios tautos?

Afsakymas bus labai supintas. Pagerinus būvį, gal ir kultura smarkiau būtų pradėję (ir be abe-jonės taip būtų). Bet gema klau-simas, ar kenkia tautystė pilnoje jos prasmėje, socializmui. Jeigu taip, tai kodėl ir kokią būdą? Lai čia atsako niekintojai brangiu ta-tytės idealu; lai atsako jie visa-puiskiai, o ne fanatiškai, nes tas kas kart vargindį purvynan trau-čia.

Ką kenkia tautystė pilnoje jos prasmėje? Kalbama, kad tauty-tė grūdanti neapykantą vieno prieš kitą žmogaus, būk ji sukelia karus ir prarijus tautancius su-tervimu su žmoniškais jausmais. Tai žodžiai augščiauriaminėtų va-dovų: žodžiai, kuriuos loconomis ausimis teko nuo jų išgirsti. Ant to galima atsakyti: netoli tokių ke-liu vaziuosime. Bet greitai perkrat-yme žodžius tautystės tikrojo prasmė, o pamatysime vasių, koki išduot galės neapykantos pasėtas grudas. Visapusiškai žiūrint ir tautystė rei-čia ja atsikirt nuo patrijotizmo, kūrį užkerta kelią plėtojimuisi pirmuti-nės (? Rd.). Geru pavyzdžiu turi-me lenkų tautą. Pas jos išsivie-spatavo patrijotizmas, kūrį ištiesę žmogui ne lenkui kenkia, o tuom pačiu kenkia ir lenkam pa-tiems. Bet tautystė: švietimas su-vargusio brolio, risimas aptemdy-tų ir draugijas, gaivinamas pris-rišimo prie kalbos, tėvynės yra neapmokamu ir neapkaliojamu darbu.

Atimkite neišmanėliai jausmus iš žmogaus, kūrį jūjų netekę, jausis ir draskantis sutvėrimas zo-ologiskame sode, iškelti jam ne-apykantą savo brolio, o paklauskite savo sanzinę, ką ji jums pasakys? Ar galės bent keltą valandėlių ty-lėt. Turbut ne.

Ko garsioji, Graikija šiandien reikalauja? Tukstančių, o'ne šim-tų tukstančių tokių sunų, kurie ga-lėtų atgaivinti lupas dainių, gaba-mą rankų tepilorių—Sokratų, Ari-stotelį, Hipokratų ir kitų. Kogi mes, lietuviai, reikalaujame? Ar politiško ekonomistų, ar esperan-tistų? Ne, broliu! Reikalauja-me "Tautiečių", kurie keltų ser-mėgius iš letargo, kurie platinūt supratimą lygybės, brolybės ir kriščiūnišką artimo meilę, o sin-dydami vienus ant kito, niekada ne-utlauskime gerovės. Reikia tautie-čių, kurie steigtų mokyklas, neduo-tų jaunomėms įpūtį ir amerikani-zatorių kilpas, kurie gimdo vien parazitus ir išgamas, ant kokių nieko remti ne galima. Patsai so-cijalizmas neliepia nekentimo vai-siais mągtintis. Kiekvienas gerai išauklėtas, turintis gerus tautiškus ir dorius jausmus (gal vėjo sė-tojai ir doros nepripazįsta?), supras geriau negu tie, ku-rie, it gaidys, užsimėkę žen-gle per slenkstį gyvenimo, peik-dami tuos, kurie už juos galvą paguldę prisiruošę, neapkędami tu, kurie pasėję jau, o prasėdi knygynuose jieskdamai kelio, kaip jūms broliai, naudą atneša.

Gerai pamokytų žmonių tarp fanatikų nėra, bet inteligentiškų dažnai atsitinka; bet yra toki, kurie, ko-kėdami patraukti savo pusėn, veda tamsias minias (apsiėję jiems ne-siduos vadžioti pragaran, iš kurio ne greit išsisuks).

Mano nuomonė, reikia mest nela-buosius papročius ir žengt keliu teisybės, kūrį tik ir galės suteikt išsiliusavimą iš kančių, kuriose mes dabar maudomės, o tada tik galėsime pasiekti žadėtą rojų.

Prisiūriūjus tam rojui ir susi-pazinus su kritikomis protynių ten irgi nepergeriausiai: jie irgi idealiskai surėdytos draugijos ja-me nemato.

Senovėje teologai buvo išgal-voję, kad vargšo skurdas bus ap-mokėtas aname sviete ir pastarais kentė bād ir šaltį, o užmokestį aname sviete vargiai gavo. Paki-lę augščiaur, žmonės nepasiganėdi-no tais bažnyčios pažadėjimais ir knygomis, reikalavo naujų, o tas kaip tik ir laiką atsirado ir štai mes turime milijonus knygų ir straipsnių apie politiško ekonomiją, kuri, kaip anie teologai, mums vien žada, o mažai duoda. Bādėjimas daug kenkia žmogui ir jis pasi-gerės viską dirbt, kad žadėtus ro-jus ateitų.

Prasliuko laikai, kada žmonės tikėjo į burtus, o ateis laikai, kada protas viršys pažadėjimą ir žmo-gus jieskos teisybės.

Anarchistas.

Paskutinis Juokas.

Rašo Harry L. Cohn.

Dizmas Thorpe buvo vienas blo-gųjų Alaskos žmonių. Du kartu jis buvo šauktas į teismą, kaltina-mas sunkiais prasižengimais; bet abu kartu jam pasisekė ištukti. Šitie pasisekimai pridavė jam dra-snos, bet kaip jis išlėšė šiūnės pinigų prie numeruoto medžio prie Real Gold upelio, jį susėkė ir potam areštavo Frank Souva, Jungtinių Valsčių maršalas Fair-banke.

Souva buvo areštavęs Thorpe'ą du kartu ir sutelkė jį pri-rodymus prieš jį. Nebuvo abejo-jimo sulgy jo kaltės šiuo kartu, kadangi pakaktinai prirodymų ga-lima buvo tam gauti.

Kalėjimais Alaskos viduryj nėra toki audraudžiam, kaip pakraštyj; negi kalėjimininkai turėjo tiek pri-tyrinio pridabojime kalinių kaip kitur. Tai visai žmoniška, manė kalėjimininkas Fairbank leisti vandens statinėj stovėti didelėj kalėjimo dalyj. Tą patį teipgi ma-ne Thorpe, nuimdamas vieną lan-ką ir padirbdamas iš jo piuklą, su kurio pagelba jis išbėgo.

Viso būvo trys tinkami pabėgi-mui keliai iš Fairbanko: Nome, Dowson ir Valdez. Thorpe buvo apsipazinęs su Dowsono keliu ir jį pasiskyrė. Po šešių sanvaikių nuo jo pabėgimo jis buvo areštuotas Eagle'je, jam bėmėginant perei-t sieną. Čion jį sulaukė, kol Fair-banko viršininkas galėjo jo ateiti. Tai buvo Souva, kuris atėjo.

"Rambusis senberni", tarė kalė-jimininkas, maršalui pasakius no-rint grįžti su Thorpe'u ledu. "Ge-riau leisik jam pabuti pas mane, kol upė atsidaro".

"Pašvilpk! Kol upė atsidarys, tai jis darys sau duoną ant Mc-Neil'io salos".

"Geriau apsižiūrėk su juo; aš tau sakysiu, jis kietas".

"Juo jis kietas, juo man ge-riau patinka. Aš pažinojau šitą vyrą kitados".

Viršininko balse girdėjosi gir-pelybė, bet kalėjimininkas nepa-tyrė to. Jis pažinojo Souvą gerai.

Thorpe, sėdėdamas kambaryj, girdėjo dviejų vyrų kalbą ir, pa-tyręs, kad Souva pasirengė jį imti su savim ledu, jis pasistengė išai-syti vėdu raukšles ir nusisųpsoti. Tokiame sumanyme negalima ap-sieiti be grogos elemento ir jis apsi-žiūrėjęs tuo.

Buvo šešios dešimtys žemiau ze-ro jiems išeinant. Tiršta migla apsupo viską, bet tas neklidė daug jų kelionei, nes kaip tik priėjo užsą valę, kur vėjas išblėšė už-salusių miglą, oras gana buvo giedras. Sniego ant ledo beveik visai nebuvo, o tiek, kad šunims galima būtų gerai atsispirti. Visą tą dieną jie keliavo, apsidodami tik tiek, kad užsikaiti sau arbatos. Kalba buvo tarp šitų vyrų tik apie būtiniausius reikalus. Jų palaidie-jie apsiastai plakė jį kūnus, bet jie kuriam buvo nepakentimam sal-tai, tai kiekvienas tylėjo. Kartais

kuris šunų sustaugė, o jam pritarė kitas iš rujos.

Užėjo jie tinkamą vietą pernaki-voti ir apsisotojo. Souva skaitė, kad jie pribusią ant nakties ir Raudonosios Lapės užėgą, bet jie nepaskaitė vėjo. Sunes visiškai buvo pailsę, ir žmonės teipgi ir jie nusprendė nakvoti ten, kur jie yra.

Lšvirus maistą šunims ir suval-gus jiems savo menką pupelių ir arbatos vakartį, Souva uždėjo Thorpe'ui pančius ant rankų ir ko-jų, prieš ką kalinys protestavo. Bet šitiems protestams, Souva bu-vo kurčia.

Rytmetį Thorpe atsiskakė Sou-dens prašomas pagelbėti prisiruoti kelionėn.

"Tu nesielgi su manim kaip su baltu žmogum ir aš nedirbsiu", ta-rė jis.

"Tu nevertas nė to pasielgimo, kuris tau yra teikiamas", atsakė viršininkas. "Kur tie antrakiai?"

Thorpe neatsiliepė ir Souva su atsidėjimu jieskio aplink jį. Duo-bė sniego pusnyj parodė, kur Thorpe juos numetęs.

"Eik ir išskask juos", tarė virši-ninkas. Bet Thorpe nesijudino.

Souva negaišino žodžių, tik sun-kiu kumščio smugiu parmušė vyrą ant žemės, kur jis gulėjo apie dvie-jose pėdose palaido sniego. Jam bandant atsikelti Souva vėl jį pa-mušė, teip kad jis visai buvo už-verstas sniegu. Ant galo jis leido Thorpe'ui atsikelti ant kojų.

"Eik ir paunk tuos rėtežius", tarė viršininkas ir šiuo žygių Thor-pe paklausė.

"Jei elgesies kaip reikia, tai aš nedėsiu jū, kol einame keliu, bet jei vėl pradysi, tai uždėsiu ant rankų ir ant kojų ir galėsi šlajos vaziuoti".

Thorpe suprato pagrūmimą; tokioj dienoj ant lauko galima ap-siginti nuo šalčio tik bėgant ar ei-sant. Buvo šalčiau negu perei-tą dieną ir abudu vyrai dreboję besi-ruosdami kelionėn.

Jiems atėjus prie upės pasisu-kimo, prysikinis šuva sustojo, unksdamas ir žiūrėdamas atgal, tartum laukdamas tolesnių paie-pinų. Arti vietos, bet kitų pu-rdytų, upė buvo neužalūs, o tarp praperšos ir ten, kur vyrai dabar stovėjo, ant ledo sniego nebuvo. Vėjas putė upe kaip uraganas.

Souva atriso nuo šlajų šono du ilgu plieno galais smaigius ir pa-davė vieną jų Thorpe'ui. Jiems vėl pradėjus eiti, vėjas tartum pa-mėję juos ir nešė šonan, kur buvo vanduo, bet Souva nuvedė vedėją gerai į sniegą, kur galima buvo įsikabinti. Kelis kartus su-nes ir šlajos emė slysti ledu, bet vyrai įstengė sulaukti, drūčiai at-rėnę smaigščiais.

Tai buvo alsinantis darbas. Jie negalėjo apsisioti vėtrai pučiant, nes negalima buvo sukurti ugnies, o ne ugnies jie galėtų susalti. Su-nes teipgi matė tą kliūtį; jie rė-mėsi su ledo žėra. Antgalo priejo mažą krantelį ir apsisotojo. Sou-va nuėjo priekin pataisyti šuniui plėškę ir jam besilenkiant šešėlio šmekstelijams privertė jį pašokti. Smaigas, Thorpe'o laikomas, at-sitrenkė į ledą.

Vyrai stovėjo žiūrėdami į viens kitą.

"Man daugiaus norėtusi, negu aš galiu išreikšti, suvaryti kulką į tave", tarė Souva.

"Tu man tą pirmą sakei".

"Teip, ir aš tą padarysiu, jei tu nebūsi atsargesnis. Iškelk savo rankas".

Thorpe nesijudino klausyti. Sou-va uždėjo ranką ant revolverio.

"Džimai, aš stovėjau tik apie —".

Thorpe iškėlė savo pirštiniuotas rankas ir viršininkas uždėjo ant jų pančius.

"Tau reiktų pančiai uždėti ir ant kojų ir aš tą padarysiu, jei dar kartą išsišoksi".

Thorpe ėjo pirmą Souvo, laiky-damas rankenas užpakalį šlajų. Vis šio ėjame pačiame pastovy-tik dabar laikydamas vieną rankeną abiem rankom.

Pasimatė vėl upės užsisukimas, kur krantai atrodė gana augšti, idant duoti šliokių-tokių užvėjų ir Souva sumanė apsisioti, jei bus galima sukurti ugnį. Sunes pra-žiūstė galimą prieglaudą ir pridėjo spartos. Staiga, bebando jam perei-ti mažo upelio įtaką upėn, vė-jas papūtė su didesniu smarkumu ir šunes, šlajos ir žmonės varo-mi buvo ledu linkni praperšos.

"Nuimk šituos niekus ir aš tau pagelbėsiu", sušuko Thorpe, ei-damas.

Souva tylėjo.

"Duok man smaigstį", vėl šau-kė kalinys.

"Eik ir pragara! Tave išmau-džius bus geriau".

Bet šis tikrųjų balsas nesitaikė su viršininko pasistengimais iš vi-sų pajiegy smeigiančio smaigstį į ledą. Daryk ką daręs, vėjas nešė visus. Galiaus vedikas susigrie-bė už sniego žiupnio, prikibusio prie šiekėtos ir pasisuko, bėgdamas prieš vėją. Sunų ir šlajų čiuo-zimas tapo sulaukymas, bet ne žmo-nių. Thorpe'o rankos nusprudo nuo rankenų, jis pavirto ant le-do ir buvo nešamas linkni van-dens. Souvai pasisekė susilaikyti.

Nė viens nesakė nė žodžio. Su pančiais ant rankų žmogus buvo nešamas pamaži į bėgantį vande-nį. Souva apsisotojo ir įsmeigė drūtai savo smaigstį į ledą; vėl jis įsmeigė į tą pačią vietą. Šita maža ištrausa leido jo mokasino-tui kokią kiek atsisioti ir viršininkas pasilenkė, atkišdamas kitam vyrui smaigstį. Thorpe buvo nedau-giau kaip dvi pėdi nuo vandens, kaip jis ištiesė abi ranki ir nutvė-rė už karties. Kol jį Souva at-traukė atgal į saugią vietą, jo ko-jos buvo iki kelių šlapios.

Sunes stovėjo ant kito kranto, unksdamas ir žiūrėdami atgal į žmones. Souva padėjo Thorpe'ą priešais savę ir stumė jį prieš vė-ją. Kalinių kojos tuojaus buvo apkaustytos ledu.

"Bus laikas, kad aš turėsiu tave ten, kur aš noriu", tarė Thorpe, parioglintas ant šlajų, šunims ėmus bėgti kiek įkabina.

"Vėrciaus tuojaus dabar turė-tu, jei ugnį atsididymui tu pirštų, ar ne?" paklausė Souva piktai.

Jie pasiekė krantą ir Souva tuo-jaus surinko kiek galėjo sausų malkų ir sukrovė į kruvą. Pirmas briežtukas užgeso ir jis užgėlė ant žabų su didesne atsarga, bežiebdamas antrą. Maža liepsnutė suži-bėjo ir jis, pasilenkęs, putė. Jam bėpučiant Thorpe, nusirėjęs nuo šlajų, amogė jam savo surakinto-mis pančiais rankomis, Souva kaip uk į laiką susėjo prasikreipti ir smugis nukrito ant peties, kuone nutrenkdamas.

Ugnis degė pamaži ir Souva iš-sitraukė revolverį; atkišęs jį į kalinį paliepė jam iškelti rankas augšty. Thorpe iškėlė rankas ir pančiai buvo nuimti.

"Padek savo rankas aplink šitą medį", tarė Souva, rodydamas į mažą pušaitį, kurį stovėjo arti jų.

"Tu niekuomet nebuvai vyrų, kuris leistų kitam pasirodyti", ta-rė kalinys. "Net mums buvant valkėžais pas tave to nebuvo".

"Greičiau!" sušuko Souva.

Kalinys padėjo rankas aplink medį ir pančiai vėl buvo surakinti jam ant rankų. Abu vyrai stovėjo tyliai. Šaltis buvo didelis ir ne-veikiamybė be geros ugnies reiskė mirtį.

"Dabar gal busi geras kelioms minutoms", tarė Souva, žiūrėda-mas į vyrą iš užpakalio.

"Jei butum mane šiteip priiraki-kęs, kaip mes buvome vaikai, Frank", tarė antgalo kalinys, "tai gal visgi butumei Oną gavęs".

Sušalęs viršininko veidas užside-gė kaliniui pasakius šituos žodžius. Paskui sniego baltis pasirodė ant jo. Be žodžio priejo prie pri-ra-kinto prie medžio vyro ir rėžė jam į veidą; po to dar kitą kartą sudavė smarkiau.

"Tave verta užmušti", tarė Sou-va, ir aš tą padarysiu, tik tas neduotų to daug reikalaujam dykšlaidio McNeil'je".

Thorpe nebuvo vienas tų, kuris priimtu smugį bė atlyginimo. Vie-na jo sušaltusių kojų spyrė į už-pakalį ir pataikė Souvai į pilvą. Kalinys nusijuokė, išgirdęs Souvą pargriuvant su aiktelėjimu. Pas-ku jį stovėjo tyliai, laukdamas Souvo užduosiamos baismės.

Kadangi įpkiūs baismės nebuvo, tai jis pradėjo nerimauti. Stovė-damas užpakaliu į Souvą jis ne-galėjo jo matyti, nors kiek galė-damas bandė kreipti galvą, kad pamatytų. Paskui jis pradėjo suk-tis aplink medį su atkistomis ran-komis. Kiekvienas pasijudėjimas jį varstė kaip adatorpis. Antgalo jis atsiskuo į viršininką, kufis gu-lėjo teip, kaip parpuolė. Thorpe nusijuokė. Paskui jis pažiūrėjo į sukurta ugnį ir pastebėjo, kad ji užgeso. Juokai nuėjo šalin.

"Nagi, kelkis, tu didžvaik!", jis pasakė antgalo.

Souva nesikrutino.

(Pabaiga ant 5-to pusl.).

Br. Vargšas. Milijonai Vandenyje. Drama Trijose Veikmėse.

(Užbaiga).

SVILPKEVICIA. Katrė be jūsų negali gyven-ti. Bet ko teip nusimins? Tas netinka jaunam žmogui....

UOZAS. (Pusbalsiai). Aš laimingas....

SVILPKEVICIA. Galva, galva sopa.... Rodos, kad persprogs.

SVILPKEVICIA. (Juokias). Ha.... ha.... ha.... Paprasta liga; nesibaukštykit. Čia reikia praktikos. (Skambina varpelį). Eil duok dekti-nės.... Skubėk!

TARNAS. (Už durų). Vieną, du?

SVILPKEVICIA. Ką du — tris! (Į šali). Daugiau garo bus.... Suminkštins sielą ir kūną....

SVILPKEVICIA. Užmirškiet jau apie dėdę, duokit jam ramumą, amžiną atilį, kaip yra sako-ma.... Dėdė jums, o jūs dėdei nebegiminės.... Jis po žemę, o tamista ant žemės.

SVILPKEVICIA. Kur-gi galėjo dingti man pinigai? Ar aš juos pamečiau....

SVILPKEVICIA. Kaip? Pametėt pinigų?

SVILPKEVICIA. Nežinau.... Bet tuojaus bus, pri-siūsiu man pinigų.

SVILPKEVICIA. Palauksime kol prisiūsi, o pakol kas pasilinksminim iš mano kišenės.

SVILPKEVICIA. O, galva....

SVILPKEVICIA. Kur-gi jis teip ilgai ne-atneša? (Išėina).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

SVILPKEVICIA. (Vienas). Koks ten nudriskėlis per-ka man gėrimą. (Karščiau). Aš turiu savo! Ne-pripažįstu mielaširdystės; neprasu gailėtis mangs. Viskas ką myliu, tur buti mano! Ačiū dėdei už at-radimą minerališkų vandenų.... (Trumpą pauz). Galvos lygi visai neturiu.... Pinigus tur prisiūsti, juk aš likau pilnu savininku vandenų po dėdės mir-ties. (Išėina Svilpkevičią).

JUOZAS. (Ištraukęs revolverį žauna sau į krūtinę). Gelbėkit... Gelb... (Puola ant žemės).
BARBORA. Ką darai Juozut? (Greitai įbėga Tarnas).

XIII.

TIE PATIS IR TARNAS.

TARNAS. (Pamatęs, kad Juozas gulį persiūvęs linguoja galva). Dešimt metų čia tarnauju ir vis tą patį matau, — pirma pinigai, o paskui galas! (Barbora puola prie Juozo, Puškinskis verkia).

Uždanga. Galas.

EMILE ZOLA

RYMAS

ROMANAS

VERSTA IŠ FRANCŪZŲ KALBOS

(Tąsą).

Išėjęs į orą, Prada truputį nurimo. Pierre vis džiaugėsi, svajodamas apie audienciją. Jų žingsniai dusliai skambėjo ant sauso grindinio. Prada kovojo su savim. Jis du sykiu jau apčiuopinėjo laisvą kiseniuką, kuriame persergstį nevalgyti figų. Jis ėjo greitai, nepraėjęs ir dešimties minučių kaip laisvas bus dežutėje, niekas negali jam sukludyti tą padaryti, nes jo nusprendimas tvirtas. Niekaip, met jis nepapildys prasikaltimo, leidžiamas nuoditi žmones.

Bet jį kankino tokios baisios kančios! Tai Benedetta ir Dario suklėb jame tokią audringą neapikantą. Dėl jos užmiršo jis ir Lizbetą. Moters visuomet žadino jame patino geidulius ir norus. Taip, dabar yra pasaulyje viena, kurios jis norėjo, kurią nusipirko, vėždamas ją, ir ji jam atsakė! Ji jo žmona ir jis jos neturėjo. Pirma, kad turėti ją, jis būtų sudeginęs visą Rymą, dabar klausė sąvės, kad daryti, kad jas neužleistų kitam, kuris laikys ją savo glėbyje, atspaudžiamas ant jos lupų karščiausius pabučiavimus. Ne, nei tas negalima!

Jie pasisuko į Viktorino-Emmanuelio gatvę. Jis ėmė manyti apie tai, jei laisvas nepakliūs dežutėn, kas tuomet bus? Ve kardinolas ir Dario pietauja, jėms atneša figas, valgo jie jas abu ar tik vienas, — kuris? Reginis išnyko iš jo akių. Ve ir Džiulio gatvė. Pierre atsibodo iš savo svajonių tik prieš patį Bokkanera rumą. Bažnyčios bokšte išmūšė trečią valandą. Pierre krutėlyje, išgirdęs duslų to laukinio žvėries vaitojimą, kuris išsiveržė iš kankinamos grafo krutinės.

Bet jis tuojau neporoms prasiuko ir, spraudžiamas rankų kunigui, pasakė:

— Ne, ne, aš toliau neisiu... Jei mane pamatytų čia tokiu laiku, tai imtų manyti, kad aš vėl įsimylėjau į savo patį.

Jis užsikūrė cigara ir, neatsigręžęs, atsitolino.

XIII.

Kaip Pierre atsibodo, buvo jau veinuoliktą valandą. Šiandien devinto vakare jis pamatys popiežių, o kokia laimė! kokia viltis jame liepsnojo! Apsitaisęs, jis atidarė langą ir mažame rumo sode pamatė Benedetta. Jis greitai nusileido į apačią, negalėdamas sėdėti ant vietos. Benedetta linksma, nušvitusi ištiesė jį abi ranki.

— Ak! ponas abate, kaip aš laiminga, kaip laiminga!

Jie tankiai praleido čia liudnus rytus, tuomet pas juos nebebuvo vilties, o dabar, — dabar kaip čia meiliai ir gražiai viskas išrodė! — Kad tamsta žinotum, — atkartojė Benedetta, — kaip aš laiminga! Man trošku buvo kambaryje ir aš čia atėjau, taip mano širdis reikalavo oro, saulės...

Ji sėdėjo netoli fontano, paprasė atsisėsti ir kuniga. Niekuomet jis nematė jos dar taip gražios su jos juodais plaukais, nusvirusiais ant auskams, puikaus veido. Didelės akys žibėjo, lyg anglis, ji buvo laiminga, nes dabar galėjo myleti laisvai, taip, kaip sakė jai širdis. Ji svajojo apie ateitį.

— O dabar jau nebebus jokių kliūčių, — kalbėjo ji, — aš ištekęs už Dario ateinantį pasvarai, o rasi ir greitai, jei pasiseks paskubinti visokie formaliskumai... Šiandien šeštoje jis išvažiuoja į Neapolį, ten buvo mūsų nuosavybė, kurią prisiėjo parduoti, nes mūsų procesas daug pinigų reikalavo... Bet ar ne vistiek dabar, kuomet mes prigulime vienas kitam!... Už kelių dienų kaip jis sugrįš, kiek laimingų valandų mes drauge praleisime, kaip bus linksma! Aš visą naktį nemiegojau po to baltus, tiek daug svajonių mano galvoje, tiek daug, — tamsta pamatysi, — aš noriu, kad tamsta pašiliktum Ryme lig mūsų vestuvių.

Ir Pierre'ui pasidarė linksma, jis pradėjo drauge su ja juoktis ir vos, vos nepasakė jai apie savo laimę, apie audienciją pas popiežių, bet atsiminę, kad davė žodį niekam nesakyti, — susilaikė.

Sode girdejosi kasžin-kokio paukščio riksmas. Benedetta pakėlė akis ir pažiūrėjo į klėta, kabancija bel-etažo lange.

— Nieko, Tata, rek balsiau, džiaugkis ir linksminkis. Reikia, kad pas mus namuose visi džiaugtųsi.

Paskui ji, yt linksma moksleivė, paleista įyklaikiui, atsisuko į Pierre'ą ir pasakė:

— Ar tamsta pasipažysti su Tata?...

Kaip, nejaugi nepasizįsty?... Juk, tai mano dėdės kardinolo papuga. Aš praėjį žiemą jam dovanojau ją, ir dėdė labai ją myli, pats apie ją vaikštinėja.

Pierre pažūrėjo į langą ir pamatė papugą, kuri džiaugėsi iš saulės, plasnodama sparnais.

— Ar kalba ji? — paklausė Pierre.
— Ne, ji tik tiktai rėkia, — juokdamas atsakė Benedetta. — Dėdė sako, kad jis gerai supranta jos riksmą ir gali su ja kalbėti.

Staiga ji atsiminė apie kitą dėdę, gyvenantį Paryžiuje.

— Tamsta tikrai gavai laisvą nuo vikonto Delašu... Vakar jis man rašė ir labai apgailestauja, kad dar vis nepasisėkė gauti audiencijos pas popiežių.

— Taip, taip, — tyliai pasakė Pierre, — vakar vakare, sugrįžęs iš Fraskati, aš gavau jo laisvą. O, kaip aš bučiau laimingas pranešti jam gerą naujieną!

Pierre buvo taip laimingas ir nebegalėjo užlaikyti savo slėpimo.

— Žinai, tamsta, viskas gerai, viskas, audiencija paskirta man šiandien vakare.

Benedetta iš pradžių jo nesuprato.

— Kaip?

— Taip, monsinjoras Nani man apie tai pasakė, ant baltus. Šventas tėvas mane priims šiandien devintą valandą vakare.

Benedetta net paraudo, ji taip labai pradžiuo nuo tos naujienos, pradžiuo, kad ir jaunas kunigas yra laimingas, prie kurio ji taip labai draugiškai prisiriso.

— Ak! Viespatie... Tas visiems mums duos laimę. O, kaip aš džiaugiuos, kaip džiaugiuos, kad laimė vieni laiku atėjo pas mus abudu. Tamsta negali suprasti, kokia laiminga dabar aš esu...

Ir ji pradėjo dar balsiau juoktis.

— Tss!... Aš daviau žodį tylėti... Mel-džiui tamstos niekam nesakyti apie tai, ne tutei, ne dėdei. Tas būtų labai nemalonu monsinjorui Nani.

Benedetta prižadėjo tylėti. Paskui ji vėl susuko linksmai:

— Ar ne tiesa, mano drauge, kad pasaulyje tik viena laimė?... Ji viską išgydo... kuomet žmogus laimingas, jis nesisunkina, tuomet jis nejančia nė bado, nė šalčio.

Visos Pierre'o svajonės sugrįavo. Jis manė, kad širdyje sužadinti meilę prie nusikraunčių ir nužemintųjų. Dabar, kuomet ji paliko laimingą, ji mano, kad ir visi žmonės laimingi, taip, kaip ji.

— Bet juk ne visi laimingi, — prakalbėjo jis.

— O, taip, taip! — sušuko ji, — Tamsta taip kalbi, todėl kad nepasizįsty varguolių! Duok merginai tą jaunikaitį, kurį ji myli ir jai pasirodys, kad ji yra karalienė, ta juoda duona, kuriai ji gražiausia, bus jai saldi ir skani. Benedetta paėmė jį už rankos.

— Ar ne tiesa, mano drauge, tamstos motinė labai bloga ir netikusi? Ką padarysi? Yra tokios mintys, kurių tamsta niekuomet mums neįmūsi į galvą. Ne, mes, rymietės, niekuomet jų nesuprasime. Mylek mus tokiomis, kokiomis mes esame; mes juk gražios ir visokiais būdais stengiamės būti gražiomis.

Ji, toje valandoje buvo taip graži, taip laiminga, kad jis net sudrebėjo, lyg kad prie jo buvo kokio deivė.

— Taip, taip, — sumurmėjo jis, — gražybė vis dar yra visagale. Karalienė ir visuomet ji tokia pasiliks... Ak, kodėl ji negali pasotinti amžino varguolių alkio?

— Nekalbėk apie tai, — sušuko ji, — gyvenimas toks puikus! Eikime pietuoti, tetutė turbūt jau laukia mūs.

Pietuodavo pirmoje valandoje. Kuomet Pierre budavo namie, jis valgydavo drauge su ponionais. Tuo pačiu laiku skyrėm bel-etažę pietuodavo ir kardinolas su Dario. Tarp abiejų pietų nieko nebuvo bendro, juos virdavo visai skyrėm. Dona Serafina, Benedetta ir Pierre labai linksmai praleido pietus. Dona Serafina kalbėjo apie vakarykštį balių, Benedetta — apie Čeliją ir Attilio. Kaip padavė desertą, ji nustebusiai paklausė lekajaus:

— Na, ką Džakomo, kur figos?

— Kokios figos?

— O figos, kurias aš šiandien mačiau bufete, eidama į sodą. Puikios figos mažame krepšelyje... Aš juk jas labai mėgstu ir maniau, kad šiandien jos bus prie pietų.

Viktorina prasiuko.

— Žinau, žinau, grafiute... Tas figas vakar atnešė kunigas iš Fraskati jo šventenybei... Jis kelis kartus man atkartoję, kad tai dovana ir būtinai reikia jas pastatyti ant jo šventenybės skobnio, nepajudinus nė vieno lapelio... Taip jie ir padarė.

— Nėra ką sakyti, geri jie! — susuko juokdamas Benedetta. — Tai kokie godus, vieni valgo, be mūsų! Rodos galėjo pasidalinti.

— Tamsta kalbi apie tą kunigą, kuris atsilankydavo pas mus, kuomet mes gyvenome viloje? — paklausė dona Serafina.

— Taip, taip, apie kunigą Santobono. Visuomet, kaip jis pas mus apsilanko, užėina pas abata Paparellį, kuris yra, rodos, jo draugas dar iš seminarijos. Vakare abatas Paparelli atvedė jį pas mus į bufetą su krepšiu. Žinotumėte, šiandien figų niekas nebuvo ragavęs, užmiršo jas paduoti jo šventenybei, bet abatas Paparelli pats atbėgo ir su tokia pagarba jas nunešė jo šventenybei... Tiesa, jo šventenybė pako, kad jos labai skanios!

— Broliu šiandien jų nevalgė, — pridūrė dona Serafina, — jo viduriai truputį sugedę ir jis blogai naktį praleido.

Išgirdusi kelis kartus Paparellį vardą, ji susimąstė. Jis labai jai netiko, nes darė su kardinolu ką norėjo, tokią neapbrėžtą įtaką turėjo jį.

Viktorina išėjo. Benedetta, pašaukusį le-kajų, pasakė:

— Girdi, Džakomo, nueik į apačią ir pasakyk jo šventenybei, kad mes neišpaskytai norime paragauti jo figų, ir jis labai puikiai padarytų, kad atsiųstų nors tas, kurios paliks nesuvalgytos.

Dona Serafina rinitai pasakė:

— Džakomo, meldžiu neiti ir pasilik čia. Paskui atskreipė į Benedetta:

— Gana buti vaikui!... Aš tokių juokių negaliu kęsti.

— Ak, tetute, aš taip seniai besijuokiau, aš taip esu laiminga.

Pierre visą laiką tylėjo ir džiaugėsi iš Benedettos laimės.

Po pietų dona Serafina greitai atsikėlė nuo skobnio, kad eiti į Vatikaną su reikalais. Benedetta ir Pierre nekuri laiką linksmai kalbėjo. Pierre vėl prisiminė apie audienciją ir pasakė, kad jam bus nuobodu laukti devintą valandą vakaro.

— O, mes visi dabar esame taip laimingi ir neturime persiskirti... Dario turi savo karietą. — Aš pasiūsiu pas jį, kad jis užteitų pas mus ir visi drauge vaziuosime pasivažinėti toli, toli...

Tuo tarpu jėgo donas Vidzilio su neramiu veidu.

— Ar kunigaikštienės čia nėra? — paklausė jis.

— Tetutė išėjo... Kas atsitiko?

— Mane atsiuntė jo šventenybė... Kunigaikščiai atsikėlus nuo skobnio, pasidarė nerami... O, tai niekis...

Ji susuko nusitebėjusi.

— Kaip, Dario?... Mes abu eisime pas jį. Eikime, ponas abate. Negalime jam leisti sirgti, jis turi mus pavazinėti.

Ant laiptų sutiko Viktorina, ir Benedetta liepė jai eiti į apačią.

— Dario susirgo, ir tu gali būti reikalinga.

Iėjus į Dario kambarį, Benedetta pribėgo prie lovos, kur gulėjo apsilvilkęs kunigaikštis. Kardinolas stovėjo prie jo ir tviskiai žiūrėjo į jį: jis jau pradėjo nerimauti.

— Kas su tavim, mano Dario? kas su tavim?

Kunigaikštis prasiuko, norėdamas ją nuraminti. Jis buvo labai išblykęs ir išrodė apsvaigusių, lyg nuo svaiginančio gėralo.

— Nieko, galva tik sukasi... Lyg bučiau daug išgėręs... Staiga man akys pajudavo ir man pasirodė, kad aš tuojau parvirsiu... Aš tik suskubau daėti lig savo lovos ir atsigulti jon.

Jis sunkiai alsavo, tartum jį slopino. Kardinolas pasakojo nekurius smulkmenas.

— Mes ramiai pavalgėme ir aš norėjau jau atsikelti, bet pamaciau, kaip atsistojo Dario ir ėmė sviruoti. Ir aš jokiū būdu negaliu suprasti kas jam pasidarė.

— Ar nesuvalgėte ką nors?

Kardinolas papasakojo ką valgė:

— Žinoma, kiaušiniai, avienu, kotletai, rugštinė, — negalėjo kenkti. Aš geriu grūdų vandenį, o jis truputį vyno... Ne, tie, čia pietų, nė prie ko.

Dario atmerkė akis, atsiduso ir prakalbėjo, norėdamas išrodyti linksmu:

— Nieko, nieko! praeis, aš jau geriau save jaučiu.

— Na, paklausyk, ką aš sugalvojuau, — pasakė Benedetta, — tu mane ir poną Fromaną pavaizdėsi savo karietoje, toli, toli...

— Gerai! Puiki mintis... Viktorina, pagelbėk man.

— Jis pasikėlė, pasiremdamas ant rankų. Bet tuo tarpu jį sukrėtė šurpulis ir jis apalpo, lyg perkuto nutrenktas.

— Dieve mano, Dieve mano! — sušuko Benedetta: — jam vėl blogiau... Gydytoją greitai!

— Gal aš galiu jį pavadinti? — pasisilijo Pierre: ir jis ėmė labai nerimauti.

— Ne, ne! pasilik čia... Viktorina nubėgs, ji žino jo adresą... Gydytoją Džordano, žinai, Viktorina?

Tarnaitė išėjo. Benedetta, labai išbalusi, sugrįžo prie lovos, o kardinolas laikė Dario, kurio galva nusviro jam ant krutinės. Baisi mintis atėjo į kardinolo galvą. — Dario veidas darėsi mėlynas ir toks baltas, kolį jis sykį jau matė pas savo geriausią draugą, monsinjorą Gallo, kuris mirė staiga, netikėtai. Ilgai jis stovėjo prie Dario, ilgai žiūrėjo į jo veidą ir mintis apie nuodus nebeatsitraukė nuo jo.

Benedetta atskreipė į jį, tyliai melzdama:

— Dėduk! tamsta, privargai... Duok man jį, aš paturėsiu, jis pajus, kad aš turiu ir rasi atsigaus.

Kardinolas pažūrėjo į ją, pranyko jo visas šaltumas, apkabino ją, kaip tėvas mylis savo vienatinę dukterį, pabučiavo ir užleido jai savo vietą.

— O, mano nelaimingas vaikute, nelaimingas vaikute! — prakalbėjo jis, krūpčiodamas visu kūnu.

Atsidarė durys ir jėgo uždususi Viktorina. — Stai ir gydytojas, aš jį radau!

Jėgo ir gydytojas Džordano linksmas, meilus, bet pamatęs visų rimtus veidus, surimtėjo ir pats. Pažūrėjo į ligonį, vos girdimai jis susuko:

— Kaip, vėl tas pats?

Žinoma, jis priminė apie sužeidimą peiliu, bet tą priminimą tesuprato tik Benedetta ir Pierre.

— Gydytoja, meldžiu tamstos gerai apžiūrėti jį, — maldavo Benedetta. — Juk čia nieko pavojingo nėra, jis ką-tik buvo sveikas ir linksmas.

— Žinoma, žinoma, turbūt niekai... Tuo-jau pamatysime.

Gydytojas prisilenkė prie Dario ir ėmė tyrinėti jį; Džordano veidas pabalo, akys pasirodė išgastis. Juk jis buvo pakviestas ir prie monsinjoro Gallo, — pas Dario yra kaip tik tie-patys simptomai.

Gydytojas pakėlė galvą ir jo akys susitiko su kardinolo akimis.

— Ne, ponas Džordano, — ant galo paklausė kardinolas, — juk tai paprastas sugedimas vidurių.

— Turbut nekas kitas, kaip vidurių sugedimas. Bet laiko negalima gaišinti. Reikia kunigaikštį paguldyti ir veikti greitai. Aš ant valandėlės prašysiu visų išeiti, tas man bus parankiau.

Jis pasilikto tik Viktorina, kuri buvo reikalinga pagelbėti. Visi išėjo į valgomąjį kambarį. Skobnis dar buvo nenuvalytas nuo pietų, krepšelis su figomis stovėjo ant jo. Prie lango ant karteles, saulės spinduliuose, rėkavo papuga Tata.

Visi tylėjo. Kardinolas, giliai susimąstęs vaikščiojo skersai ir išilgai po kambarį. Pradėdamas pro skobnį, jis neramiai žiūrėjo į valgių liekanas ir klausė sąvės, kas gi čia galėjo užkenkti. Staiga jo akys apsisitojo ant krepšelio su figomis; jis vieną jų paėmė, gerai apžiūrėjo, joje nieko ypatingo nebuvo. Jis jau norėjo padėti ją atgal, bet tuo laiku suriko papuga, kuri labai mėgo vaisius. Kardinolas, lyg atsiminė, kad reikia išmėginti figas.

Pamažu kardinolas prinešė vieną figą prie Tata ir be gailėsčio, be svyravimų atidavė jai. Paukštis sugrėbė vaisių, snapu perlaužė jį ir ėmė lesti minkštumą. Kardinolas žiūrėjo ir laukė. Prisiėjo laukti tris minutes. Jis jau buvo nusiramines, paglostė papugai galvą ir jau norėjo nueiti, bet staiga, Tata, nė sparus nepajudinęs, parviro negyvas, lyg perkuto nutrenktas. Kardinolas pakėlė ir dangų rankas, išsigandęs to, ką jis dabar tikrai sužinojo. Viespatie! Tokia baisi nuodėmė! Nė vienas žodis, nė šauksmas neišsiveržė iš jo krutinės, tik tai rustus veidas dar labiau apsiniankė.

Kambaryje pasigirdo baisus Benedettos riksmas, ji drauge su Pierre'u ir donu Vidzilio žiūrėjo į tą, ką darė kardinolas su papuga.

— Nuodai! nuodai!... Ak, Dario, mano širdis, mano siela!

Bet kardinolas greitai sugrėbė ją ir šūrkščiai pažūrėjęs į kunigus, susnabzdėjo jai:

— Tylek, tylėk!

Ji išsiluosavo iš dėdės, pilna rustybės ir neapykantos.

— Kam aš tylėsiu? Tai Prada padarė, aš parodysiu! Tai Prada darbas. Man ponas Froman pasakojo, kad vakar jis, Prada ir Santobono drauge sugrįžo karietoje iš Fraskati. Taip, taip, aš turiu liudininkus, tai Prada, Prada!

— Ne, ne! Nutilk!

Kardinolas gerai žinojo, kokią įtaką turi kardinolas Sangvinetti į karstagalvį Santobono, ir dabar jam viskas pasirodė aišku. Jis žinojo, kad Sangvinetti tiesiai nedalyva-vu nuodijime, bet kurste jį.

— Ne, ne, tai ne Prada... Jam nėra reikalo pykti ant manęs, o čia tik aš buvau tykojamas; juk man tie vaisiai buvo atnešti... Pati pagavok! Aš jau negalėjau valgyti, man viduriai buvo sugedę... Tai buvo man paskirta, o prazuvo jis... Viespatie, Viešpatie! Nejaugi tu mus apleidai!

Ašaros pasirodė jo akyse.

Juk tamsta neturi nė vieno priešo, — pasakė Benedetta, — kodėl gi tamsta manai, kad Santobono kėsinosi ant tamstos?

Jis valandėlę tylėjo, nežinodamas ką pasakyti. Paskui lyg ką atsiminė ir nusprendė sumeluoti.

— Santobono smegenys visuomet netvar-koje buvo ir aš žinau, kad jis manęs neap-kenčia nuo to laiko, kaip aš atsisakiau paliosuoti jo brolių iš kalėjimo, nedaviau jam gero paliudijimo. Jis turbūt norėjo man atkėrsyti.

Benedetta taip buvo priveikta, kad parpuolė ant kreslės.

— Ak, Viespatie, aš pati nežinau, kas manyti... Bet ar ne vistiek, kuomet mano Dario nuņnuodytas? Visas dalykas tame, kad jį išgelbėti, aš noriu, kad jis būtų išgelbėtas.

Vėl visai nutilo. Kardinolas paėmė nuo skobnio krepšį su figomis, nunešė į spintą, užrakino ir raktą įsidedo į kisenį. Paskui jis atskreipė į abu kunigus.

— Ponai... man, žinoma, nėra reikalo prašyti neplatinti to, kas čia atsitiko. Yra skandalai, nuo kurių reikia apsaugoti bažny-čią, ji pati tuose dalykuose nekaltą. Atiduoti ką-nors iš mūsų civiliskam teismui, jei jis ir yra kaltas, vadinasi, pasmerkti bažnyčią. Aš gi, nors būtų nužudyti mano artimiausieji artimai, nemanau kėrsyti, tik tai pasistengsiu užmiršti užmušėjo vardą ir nenoriu laikyti atminty jo bauraus darbo.

Ir kuomet Pierre ir donas Vidzilio prisiekė tylėti, kardinolas nebegalėjo susilaikyti nuo verksmo.

— Mano nelaimingas vaikute! Paskutinis žmogus iš mūsų giminės, vienatinė mano meilė ir vienatinė viltis! Ir jis numirs, numirs! Benedetta pašoko.

— Numirs? Kas numirs, Dario... Aš to nenoriau, mes rupinsimės, mes tuojau sugrįšime pas jį. Išgelbėsime jį. Eikime, dėduk, pas jį, eikime greitai... Aš nenoriu, nenoriu, kad jis numirtų!

Tuotarpu duryse pasirodė Viktorina, be energijos, nusiminusi.

— Gydytojas prašo tuojau tamstą ir jo šventenybę.

(Toliau bus).

(Tąsą nuo 4-to pusl.).

"Dabar aš pakliuvau į kilpas", sumurmėjo jis.

Sūnės stovėjo unksdami plėskė-se ir drebėdami nuo šalčio.

Thorpe žiūrėjo į Souva atsidė-jęs. Jis tarytum išaugo iki ne-aprakomo didumo. Ledai pasida-rę ant jo usų, tarytum buvo didesni už patį žmogų. Pusiau atvertos akys ir galva paremta teip, kad jos žiūrėjo į Thorpe'ą tuščia žiūra.

"Visai ne toks, kokiu jis buvo vaiku būdamas", pramurmėjo pik-tadarys, trypdamas ant žemės.

Paskui toptelėjo jam, kad jo sąjariai pradeda stirti ir kad su-stirimas povaliai eina tolyn. Jis gerai žinojo, ką tas reikėd, bet ne jis buvo sušuktas. Tai nebuvo jo pirma diena Alaskoje. Pa-gelba negalėjo ateiti upe be jo pamatymo. Taigi jis pradėjo šo-kinėti, vartyti alkunes, kad atsi-degtų kraujas.

Medelis buvo mažas ir jam atė-jo į galvą, ar jis negalėtų pasily-pėti augstyn į medį bent tiek, kad jį nulaužti ir tokiu būdu pasilyuo-suoti.

Tai buvo sunkus darbas, bet jis ėmėsi už jo, laikydamasi ko-liais ir alkūnėmis. Su dideliu var-gu praslygė pro pirmą šaką.

Bet jam pasilipėjus augščiau, vė-jas jį daugiau užgavo, perimdamas iki pačių kaulų. Jis visas pradė-jo stirti ir jis pamatė,

Knygų Katalogas

No. 4. Aluma ir kitos pasakos Guy de Maupassant'o, (vertė J. Lauka. Telpa šios pasakos: 1. Aluma, 2. Ne tikri brangieji akmenys, 3. Baimė, 4. Du mažai kareiviai, 5. Dienynas pūkėlio, 6. Mėnėsienė, 7. Valdūnys, 8. Užsileisio padangės, 9. Atsikirtimas, 10. Vienarė, 11. Tėvas ir sūnus ir 12. Rožė. Guy de Maupassant yra vienas iš geriausių rašytojų pasaulyje. 1908, pusl. 136. \$1.50

No. 27. Gyvenimo mokykla. Parašė Orison Svet-Marden. Lietuviškos kalbos išvertė K. Žegota. Užrašai pagarsėjusių žmonių. Labai naudinga knyga. Didelio formato. Chicago, Ill. 1908, pusl. 235. \$1.25

No. 35. Gyvenimo vaizdai, susidedanti iš dešimtyje sekantių grafių pasakėlių: Atsivertimas, Vargis, Kas kalta, Gėlavės valak, Paparčio žiedas, Miško sargas, Signalas, Keleivis, Burio eysbė. Chicago, Ill. 1902, pusl. 99. \$1.50

No. 43. Iš gyvenimo lietuvių Vėlybės Vėlinių. Pasakos surinktos J. J. Basanavičiaus. Šios knygos telpa keli šimtai grafių pasakėlių, apie tojų (dangų), žvėdų, peizažų, apie gilius, mąg, cholera; apie dvasias (dušias), vėlius, jų vaidinimus ir t. t. Pasakos užrašytos tokiu tarmė, kokią buvė girdėtos. Panevėžys — pagal tarmę panevėžiečių; šiauliuose — pagal tarmę šiauliečių; suvalkių gub. — pagal tarmę suvalkiečių; Prūsų Lietuvoje — pagal tarmę Prūsų Lietuvių; Dūkioj — pagal tarmę dūkų ir t. t. Chicago, Ill. 1903, pusl. 470. Popierio apdarose. \$1.50

No. 44. Iš mano atsiminimų. (Su kultoriaus pav.) Parašė Dr. Vincas Pietaris. Spaudon parengė J. J. Basanavičius. Pats biografiskai apšpieš koliai kaurių Lietuvos vietų. Chicago, Ill. 1905, pusl. 301. \$1.50

No. 44. Iš gyvenimo Samojėdų. Apie liudininkus ir kiti naudingi pamokiniai. \$1.50

No. 63. Karėš Laukuose. (Kareivio atsiminimai). Parašė Vsevolod Garšin. Vertė A. Lalis. Užimanti pasaka iš laikų karės masekų su turkiais. Chicago, Ill. 1906, pusl. 81. \$1.50

No. 67. Lietuviškos pasakos įvairios. Surinko Dr. J. Basanavičius. Dalis I. Čia telpa 141 labai grafių juokingų, šimtingų ir šingolėlių pasakų. Chicago, Ill. 1903, pusl. 299. \$1.25

No. 68. Lietuviškos pasakos įvairios. Surinko Dr. J. Basanavičius. Dalis II. Čia telpa 205 labai grafių juokingų pasakų, bėviančių kievienų skaitlyčių ir klausytojų ir labai naudingos. Chicago, Ill. 1903, pusl. 339. \$1.25

No. 69. Lietuviškos pasakos įvairios. Surinko Dr. J. Basanavičius. Dalis III. Čia telpa 202 dar grafišes ir juokinges pasakos. Chicago, Ill. 1904, pusl. 332. \$1.25

No. 70. Lietuviškos pasakos įvairios. Surinko Dr. J. Basanavičius. Dalis IV. Chicago, Ill. 1905, pusl. 299. Šioje dalyje, taip kaip ir pirmesėse dalyse Dr. J. Basanavičiaus surinktų pasakų, telpa keli šimtai užimantių ir juokingų pasakų. Kiekvienas, nusipirkęs iš pamėntų knygų I, II, III ar IV dalį, turės per visą savo amžių nešėmą pasakų turą. \$1.25

No. 71. Lėkrodininko atsiminimai. Pasak Erikman-Ratijana sutaisė S. M. Pavelskias iš Napoleono I paskutinųjų kariavimų. Chicago, Ill. 1907, pusl. 44. \$1.50

No. 76. Maxim Gorkij. Pasakojimai. Iš rusų kalbos vertė A. L. L. Turinys: Giesmės apie sakalą, Nenuadėlis, Makaras Čudra, Rudejny, Dvidešimti šeši ir vėna. Chicago, Ill. 1906, pusl. 103. \$1.50

No. 90. Oltipia. Grafi apyaka iš liukų savitarpinės kūrė šiaurinės Amerikos indijonų. Vertė A. Olszewski. Antra patalysa laida. Chicago, Ill. 1906, pusl. 95. \$1.50

No. 97. Pamokalai šimtinės ir tel. sybės, išgudrinčių galybių visų amžių Lietuvos vaikams. Parašė kun. Tataris. Trečia laida. Čia telpa 128 juokingų, bet šimtingų ir pamokinių pasakėlių, mokančių dorus ir šimtinės. Chicago, Ill. 1909, pusl. 182. \$1.50

No. 98. Pragarų atgimimas. Parašė L. Tolstoj, vertė Z. A. Kritiškas. Prieš dabinčius draugius tvarkos, alegoriškai parašytas. Chicago, Ill. 1908, pusl. 22. \$1.50

No. 100. Pasaka apie kantią Alena, duktę per 22 metus vaikščiojančią po vietą, daugybę bėdų ir vargų iškęsianti. Antra laida, iš lenkiškos vertė A. Olszewski. Chicago, Ill. 1902, pusl. 66. \$1.50

No. 103. Pasaka apie Adomą ir Jėvą. Priešas prie šviesydanios mologijos. Parašė Paul Lathrop, patalysa vėlinių lietuvių sutaisė P. Mikšins. Chicago, Ill. 1908, pusl. 31. \$1.50

No. 114. Ponas ir bernas. Apyakė iš L. Tolstojaus iš gyvenimo masekų kaimiečių, žingėlių norinties susipažinti su buvū ir gyvygoms masekų kaimiečių gyvenimo; J. vertė A. Olszewski. Chicago, Ill. 1902, pusl. 66. \$1.50

No. 124. Robinsonas Kruzjus. Grafi moraliską pasaką. Antra patalysa laida. Chicago, Ill. 1903, pusl. 33. \$1.50

No. 130. Revoliucijos žmonės. Parašė A. Niemojewski, vertė K. Puida. Telpa čia sekanti apyaka: 1. Suntaizis, 2. Viesula, 3. Motiejus Balia, 4. Laisvės šventė, 5. Juras, 6. Redaktoriai, 7. Paukštė, 8. Ponas Jėzus Varšavoje. Knygėlė įdomi kiekvienam. Chicago, Ill. 1908, pusl. 76. \$1.50

No. 134. Sidabrėnė kryžinė arba dailė iš Nazareto. Apyaka iš liukų kankinimo Kristaus. Eugenijus Šos. Vertė J. Lauka. Chicago, Ill. 1906, pusl. 169. (Šita knygelė Vilniaus 1906, pusl. 169. \$1.50)

No. 136. Revoliucijos žmonės. Parašė A. Niemojewski, vertė K. Puida. Telpa čia sekanti apyaka: 1. Suntaizis, 2. Viesula, 3. Motiejus Balia, 4. Laisvės šventė, 5. Juras, 6. Redaktoriai, 7. Paukštė, 8. Ponas Jėzus Varšavoje. Knygėlė įdomi kiekvienam. Chicago, Ill. 1908, pusl. 76. \$1.50

No. 136. Revoliucijos žmonės. Parašė A. Niemojewski, vertė K. Puida. Telpa čia sekanti apyaka: 1. Suntaizis, 2. Viesula, 3. Motiejus Balia, 4. Laisvės šventė, 5. Juras, 6. Redaktoriai, 7. Paukštė, 8. Ponas Jėzus Varšavoje. Knygėlė įdomi kiekvienam. Chicago, Ill. 1908, pusl. 76. \$1.50

No. 136. Revoliucijos žmonės. Parašė A. Niemojewski, vertė K. Puida. Telpa čia sekanti apyaka: 1. Suntaizis, 2. Viesula, 3. Motiejus Balia, 4. Laisvės šventė, 5. Juras, 6. Redaktoriai, 7. Paukštė, 8. Ponas Jėzus Varšavoje. Knygėlė įdomi kiekvienam. Chicago, Ill. 1908, pusl. 76. \$1.50

No. 136. Revoliucijos žmonės. Parašė A. Niemojewski, vertė K. Puida. Telpa čia sekanti apyaka: 1. Suntaizis, 2. Viesula, 3. Motiejus Balia, 4. Laisvės šventė, 5. Juras, 6. Redaktoriai, 7. Paukštė, 8. Ponas Jėzus Varšavoje. Knygėlė įdomi kiekvienam. Chicago, Ill. 1908, pusl. 76. \$1.50

Knygų Katalogas

No. 185. Žmogus nepilniks. Vertė iš švediško Neris. Labai grafi apyaka, kaip turtingo prekėjo sunus apsiėdė su varginga mergina ir laimėjęs gyvenė už kitus, apsiėdęs su turtingomis. Šita apyaka užima kiekvieną jauno vaikiną ir merginą mokant smuikėtos doro. Chicago, Ill. 11-2, pusl. 23. \$1.50

No. 200. Akis už akį, dantis už dantį. Juokalo viename akte. Perdirbta iš vokiško. Chicago, Ill. 1907, pusl. 29. Kaina. \$1.50

No. 210. Dėdės atvaizdas. Komedijs viename akte. Pagal lenkišką sutaisė B. B. ir M. P. Chicago, Ill. 1902, pusl. 48. \$1.50

No. 225. Gėrius vėliaus, negu nekad. Komedijs viename akte. Pagal lenkišką sutaisė K. B. ir M. P. Chicago, Ill. 1902, pusl. 48. \$1.50

No. 267. Kun. Gramulos raštinioji. Komedijs viename akte. Parašė kun. Fr. Hudor. Grafi parašyta komedijs, tinkanti perstatymui. Chicago, Ill. 1906, pusl. 14. \$1.50

No. 262. Mindaugis, Lietuvos karalius. Istoriską pavelkias 6-ae akto. Lenkiškai parašė Julius Slowacki. Lietuviškai vertė V. Kapeas (Dr. V. Kudirkas). Chicago, Ill. 1900, pusl. 86. \$1.50

No. 286. Pirmi žinginiai. Drama keturiuose veiksmėse. Parašė Br. Vargšas. Drama parašyta iš revoliucijos judėjimo Lietuvoje. Chicago, Ill. 1909, pusl. 50. \$1.50

No. 295. Pietro Caruso. Vieno veiksmo drama. Parašė R. Bracco. Vertė K. Puida. Veiksmo vieta — Neapolio šiu laikų atsitiktis. Chicago, Ill. 1908, pusl. 32. \$1.50

No. 302. Šiaurės Karštygal. Keturių veiksmų tragedijs. Parašė H. Ibsen. Iš rusų, lenkų ir vokiečių vertimų vertė K. Puida. Veiksmas atsitūvo Norvegijos šiaurėje karalius Erik Krutvingio Kirvio laikuose. Chicago, Ill. 1908, pusl. 77. \$1.50

No. 331. 218 galvon — vėlinas vūdegon. Komedijs viename akte. Pagal lenkišką sutaisė M. P. Chicago, Ill. 1902, pusl. 81. \$1.50

No. 381. Gyvybė (kantatas) ir kitos trumpos poemos. Parašė Jonas Viskokas. Telpa čia eilės: Gyvybė, Ištyrkėlis, Vilius, 3 sonetai, Proverbiai ir Jautimai. Chicago, Ill. 1907, pusl. 41. \$1.50

No. 397. Keplos kancios. Eilės. Parašė Liepkas. Chicago, Ill. 1908, pusl. 28. \$1.50

No. 436. Revoliucijos dainos. Surinktos iš visų lietuvių dainų, dainų dainė, iš revoliucijos atbalsų. Chicago, Ill. 1908, pusl. 30. \$1.50

No. 442. Svajus arba vėlzas sėkimo augtybės. Tragedijs-poema. Penkiuose aktuose. Parašė Jonas Viskokas. Yra fantastiską pėlinėlia, parašytas senosios formoje. Chicago, Ill. 1907, pusl. 135. \$1.50

No. 471. Apyakė apie lietuvių svietį, kuriuos žmonės nuolat šviri, bet jų gerai nesupranta. Su 7 pavelkėmis. Labai naudinga knygelė tiems kurie nori sužinoti, iš ko darosi žaibai, griausmai, lietus ir enegras. Kas yra debesai, ant ko jie laikosi ir t. t. Chicago, Ill. 1894, pusl. 79. \$1.50

No. 472. Apyakė apie atmosferę arba meteorologiją. Pagal profesorį Vojekovskį sutaisė Sernas. Aprašo, ko susivertė oro žaibai ir griaustiniai, nuo ko atsiranda ant dangaus įvairios šviesos ir šešėliai, ir daugybę kitų įvairiausių oro apreiškimų. Patalysa ir labai suprantamai paaiškinta, kaip galima sužinoti oro permainas ir daug kitų įdomių dalykų. Kiekvienas apyaka, išsiskleidusi suprantamai, parodys ant pavelkės. Norinties arčiau susipažinti su oro ypatybėmis, verta perskaityti. Chicago, Ill. 1907, pusl. 25. \$1.50

No. 473. Apyakė apie žemę ir kitus svietus, jų buvį ir pabėgą. Pagal Heilperną, falbą ir kitus sutaisė Sernas. Aprašo, kas yra žemė, iš ko ji susideda, ant ko laikosi ir kaip sukasi. Kas yra saulė, žvaigždės, mėnulis, planetos, kometai ir kitos retai matomos žvaigždės. Su 39 atvaizdais knyga, iš kurios žmogus tikrai gali apsigyventi. Chicago, Ill. 1895, pusl. 255. \$1.50

No. 480. Biologija arba mokslas apie gyvūnų daktus. Pagal profesorį Nusbaumą sutaisė Sernas. Mokslas, koki būdu radosi gyvi svietimai ant mūsų žemės, kaip jie vystėsi, pradėję nuo mažių vabalių, iki daėjų lig paukščių, švėrų ir paties žmogaus. Su pavelkėmis. Chicago, Ill. 1901, pusl. 147. \$1.50

No. 490. Dvi kelionės į Telmą šlaure. Sutaisė S. Matulaitis. Labai žingėlis ir naudingas apyaka iš kolonijos iš šiaurės polius. Chicago, Ill. Kaina. \$1.50

No. 507. Gamos istorijs. Pagal Bert vertė Dr. A. Bacevicius. Knyga su daugeliu vaizdų, žvėdų, žmonių, medžių ir akmenų pavelkėmis; trumpai, aiškiai ir suprantamai išsiskina gamtos istorijs, ypač tuos dalykus, i kuriuos žmonės žino, bet jų gerai nesupranta. Chicago, Ill. 1903, pusl. 209. \$1.50

No. 508. Gamos pajūjos ir kaip iš jų naudotis. Pagal Bitnerį sutaisė Sernas. Svarbius moksliskus vertės knyga, su daugybe pavelkų įvairiuose masekų ir kitokių prietaisų išnaudojimų gamtos pajūjos. Chicago, Ill. 1904, pusl. 238. \$1.50

No. 516. Iš kūr atsiėdė mūsų namai gyvuliai ir auginiai augmenys? Pagal Lunkvėičį sutaisė Sernas. Su pavelkėmis. Chicago, Ill. 1901, pusl. 73. \$1.50

No. 625. Kaip gyvena augmenys? Pagal Lunkvėičį ir kitus sutaisė Sernas. Su pavelkėmis. Yra tai apyaka apie įvairius mūsų žemės augmenius, kaip jie atsidaro, gyvi ir mirti, kaip jie vystėsi, kaip jie atsidaro ir tobuliau. Chicago, Ill. 1901, pusl. 129. \$1.50

No. 626. Kada ir koki būdu svietas sutvertas. Parašė Prof. Dr. M. W. Meyer. Iš vokiečių kalbos vertė J. Ilgudas. Apyakė, koki būdu sutvertas dangiškis kunal ir kaip mūsų žemė susivertė, telpi. koki būdu atsidaro ant jos gyvybė. Su pavelkėmis. Chicago, Ill. 1904, pusl. 140. \$1.50

No. 627. Kada ir koki būdu gali svietas kada nors pasibaigti. Parašė Prof. Dr. M. W. Meyer. Iš vokiečių kalbos vertė J. Ilgudas. Apyakė, koki būdu sutvertas svietas, kaip jis vystėsi, kaip jis atsidaro ir tobuliau. Chicago, Ill. 1904, pusl. 140. \$1.50

No. 641. Geografija arba žemės apyaka. Pagal Gelkio, Nalkovskį ir kitus sutaisė Sernas. Su pavelkėmis. Apyakė, i suprantamai aprašo mūsų žemę jos paveldėjimą, didumą ir platumą; jos kalnus, jų vardus, auglybių, vulkanus, metančius iš savęs ugnį, koki kokie žvėdai ir net mažiausią šiaurę žemės ir jų pavelkias. Aprašo jų kilmę, parvą, tikėjimą, papročius, užsiėmimą ir abendai viską. Kas nori pilnai pažinti žmonių istorijs, tegul perskaityt šią knygą. Chicago, Ill. 1903, pusl. 667. \$2.00

No. 641. Geografija arba žemės apyaka. Pagal Gelkio, Nalkovskį ir kitus sutaisė Sernas. Su pavelkėmis. Apyakė, i suprantamai aprašo mūsų žemę jos paveldėjimą, didumą ir platumą; jos kalnus, jų vardus, auglybių, vulkanus, metančius iš savęs ugnį, koki kokie žvėdai ir net mažiausią šiaurę žemės ir jų pavelkias. Aprašo jų kilmę, parvą, tikėjimą, papročius, užsiėmimą ir abendai viską. Kas nori pilnai pažinti žmonių istorijs, tegul perskaityt šią knygą. Chicago, Ill. 1903, pusl. 667. \$2.00

No. 641. Geografija arba žemės apyaka. Pagal Gelkio, Nalkovskį ir kitus sutaisė Sernas. Su pavelkėmis. Apyakė, i suprantamai aprašo mūsų žemę jos paveldėjimą, didumą ir platumą; jos kalnus, jų vardus, auglybių, vulkanus, metančius iš savęs ugnį, koki kokie žvėdai ir net mažiausią šiaurę žemės ir jų pavelkias. Aprašo jų kilmę, parvą, tikėjimą, papročius, užsiėmimą ir abendai viską. Kas nori pilnai pažinti žmonių istorijs, tegul perskaityt šią knygą. Chicago, Ill. 1903, pusl. 667. \$2.00

No. 641. Geografija arba žemės apyaka. Pagal Gelkio, Nalkovskį ir kitus sutaisė Sernas. Su pavelkėmis. Apyakė, i suprantamai aprašo mūsų žemę jos paveldėjimą, didumą ir platumą; jos kalnus, jų vardus, auglybių, vulkanus, metančius iš savęs ugnį, koki kokie žvėdai ir net mažiausią šiaurę žemės ir jų pavelkias. Aprašo jų kilmę, parvą, tikėjimą, papročius, užsiėmimą ir abendai viską. Kas nori pilnai pažinti žmonių istorijs, tegul perskaityt šią knygą. Chicago, Ill. 1903, pusl. 667. \$2.00

No. 641. Geografija arba žemės apyaka. Pagal Gelkio, Nalkovskį ir kitus sutaisė Sernas. Su pavelkėmis. Apyakė, i suprantamai aprašo mūsų žemę jos paveldėjimą, didumą ir platumą; jos kalnus, jų vardus, auglybių, vulkanus, metančius iš savęs ugnį, koki kokie žvėdai ir net mažiausią šiaurę žemės ir jų pavelkias. Aprašo jų kilmę, parvą, tikėjimą, papročius, užsiėmimą ir abendai viską. Kas nori pilnai pažinti žmonių istorijs, tegul perskaityt šią knygą. Chicago, Ill. 1903, pusl. 667. \$2.00

Knygų Katalogas

No. 657. Lietuvių Prastai. Mažoji Apyakė nuo senovės iki šio pakeito valdžia Persų. Parašė Lietuvių Mylėtojas (Dr. J. Šilpa). Knyga turi 283 puslapius ir 4 dideles masekų, ropančias vietas, kur senovėje gyveno lietuvių prastai. Aprašo lietuvių padėjimą dar 800 metų prieš Kristaus gimimą. Chicago, Ill. 1899, \$1.50

No. 722. Trumpa senovės istorijs. Pagal prof. R. Vipper vertė iš rusų kalbos D. Su pavelkėmis senovės lietuvių 5-als apyavotais žemėlapis (mapomis). Yra tai tikriausia svieto istorijs nuo seniausiu laikų, daug metų prieš Kristaus gimimą iki nuopuolimo Rymo viešpatystės. Chicago, Ill. 1904, pusl. 305. \$1.00

No. 851. Apyakė apie turtų išdirbimą. Parašė Schram. Vertė S. M. Veiklas. Gyvenantis politikos ekonomijs. Koki kokiis išdirbimo turtus, kaip jie susikurina ir kaip atstiepti ant gyvenimo draugius. Chicago, Ill. 1908, pusl. 139. \$1.50

No. 856. Aukos Karės Dievui. Parašė Jonas Gražys. Ši knygelė aprašo, koki koki būdu buvo karės, kas buvo jų priežastis, kiek bėdės padarė ir daro žmonėms ir kas į jas žmonių stumia. Chicago, Ill. 1902, pusl. 40. \$1.50

No. 861. Dr. J. Basanavičius. Lenkai Lietuvoje. Iš rusų kalbos vertė V. Gintautas. Nurodymai, kaip lenkiška kalba sunaikinti ir sudomolizavoti Lietuvą ir kaip ji kenkia lietuvių svietui šiai dienai. Chicago, Ill. 1902, pusl. 41. \$1.50

No. 907. Kaip žmonės su pona kovojo? Sodėlių sukūlimai Ispanijoje XV amsiuje, Anglijoje XVI amsiuje. Parašė A. J. Jis. Chicago, Ill. 1908, pusl. 34. \$1.50

No. 921. Labdarybė pirmiau ir dabar. Parašė P. Lafargue. Vertė M. N. Telpa čia: I. Senovės pagony labdarybė, II. Vyskų ir visuomeni labdarybė ir III. Būruvų labdarybė. Chicago, Ill. 1908, pusl. 26. \$1.50

No. 925. Moteris ir jos vieta žmonių. Parašė J. Lauka. Šita knygelė aiškina moterų klauksmą, todėl yra akyva perskaityti moterims ir vyrams. Kalkėliojoje atras sau daug medžiagos. Chicago, Ill. 1908, pusl. 47. Kaina. \$1.50

No. 946. Priedėlis prie lietuviškos klauksimo. Raštėlis gyvenantis lietuvių reikalus po valdžia Rusijos ir po įtekme lenkytės. Chicago, Ill. 1905, pusl. 28. \$1.50

No. 970. Tautiškos Politikos Knygėlė. Telpa čia Rusijos politikos viešpatavimas, persekiojimas ypatos laisvės, draugijų ir susirinkimų, laisvės žodžio ir sąjūdo, ir kame išsiskyrus. Chicago, Ill. 1907, pusl. 47. \$1.50

No. 1102. Auginimas ir maitinimas mažų kudių. Parašė Dr. J. Kulka. Chicago, Ill. 1907, pusl. 28. \$1.50

No. 1135. Hygiena arba mokslas apie užkūlimų sveikatos. Pagal Bernos, Dr. Noll ir kitus sutaisė Sernas. Kas į su akyd perskaityti, patalys apsiėmimą nuo sveikatos, patalys akydėlėje savo sveikatos, patalys akydėlėje ir užkūlimų sveikatos ir trivis savo valkus. Chicago, Ill. 1897, pusl. 132. \$1.50

No. 1140. Išsivystymas valsiu gyvūnų. Parašė Dr. J. Kulka. Su daugeliu pavelkėmis iš embriologijos. Chicago, Ill. 1907, pusl. 21. \$1.50

No. 1157. Koks privalo buti valki auklėjimas? Raštėlis rašt, parašytas Dr. J. Šilpa. Chicago, Ill. 1908, pusl. 91. \$1.50

No. 1176. Pamatas Visoklio Reformai. Vadovava sveikatai, turtui ir laisvė. Populiariškas raštėlis klauksimams valgybos. Parašė Otto Carque. Su raštiniuo leidimu vertė J. Lauka. Knygėlė nurodo, kad mėsą ir kalakutį kiti, teg pavadinai dliginanti valgis yra netinkamais žmonėms maitinti. Chicago, Ill. 1907, pusl. 113. 300

No. 1209. Angliškos Kalbos Vadovė. Šis tiems, kurie nori turėti liukų, patalys moki anglišką susikabinti kasdienius reikalus. Sutaisė J. Lauka. Antra patalysa laida. Chicago, Ill. 1908, pusl. 80. \$1.50

No. 1210. Arimetika. Sutaisė S. Skiauskas. Lengvas būdas išmokyti skaitlinioti (rokuoti). Knyga padalyta į penkis skyrius. Skyrius I — Apyakė. Skyrius II — Trupiniai. Skyrius III — Prilyginimai ir proporcijos. Skyrius IV — Proporcijos priedėlis. Chicago, Ill. 1897, pusl. 104. 250

No. 1300. Rankvedys angliškos kalbos. Pagal Ollendorfo, Harvey, Maxwell ir kitus sutaisė J. Lauka. Yra tai praktiškas knyga išmokinti angliškos kalbos pažiam per save be pagalbos mokytojo. Chicago, Ill. 1906, pusl. 307. \$1.50

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vienoje knygoje. Yra tai reikalingiausia knyga norinties gerai pažinti anglišką kalbą. Formatas ir apdarai tokie pat kaip No. 1327. \$4.00

No. 1328. Žodynas lietuviškai-angliškai ir angliškai-lietuviškai kalbų (abū daly) — I ir II, ty. No. 1328 ir No. 1327) vieno

